

မြန်မာ့စာပေ
ပြုစုရေး

ချစ်ဦးညို

စင်သူကြီးဒလဗန်း

နှင့်
ရာဇဝင်ဝတ္ထုရှည်များ

ဒုတိယအကြိမ်

စစ်သူကြီးဒလဗန်း

စစ်တွင် အနိုင်ရရေးသည် အဓိက။
ရန်သူကို ချေမှုန်းရန် မိမိက အောင်ပွဲခံရန်အတွက်
အထူးထူးအပြားပြားသော သေနတ်တို့ဖြင့် စစ်ကြကုန်၏

ဤသို့ ...

'အနိုင်'အတွက် ကြိုးပမ်းရာ၌
သူရဲကောင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်၊ လူသားတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာ
ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ အရည်အသွေးများကို
ရင့်ကျက်ပြည့်စုံစွာ ရှေ့တန်းတင်လျက်-
စစ်ပွဲဝင်ခဲ့သော သူရဲကောင်းများ ရှိခဲ့ဖူး၏။
ထို သူရဲကောင်းတို့၏ အမည်သတင်းသည်
တစ်ဘက်ရန်သူ နှလုံးထဲ၌ ပင်
ကောင်းခြင်းဂုဏ်တို့ဖြင့် ထိုက်တန်စွာ နေရာရခဲ့ကြသည်။
ထိုသူရဲကောင်းများအနက်တွင်-
'စစ်သူကြီး ဒလဗန်း'
သည်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်၏။

*

၁။ကြားလိုက်ရသော သတင်းကို ရုတ်တရက် မယုံနိုင်။

စစ်မောင်း၊ တိုက်ဆင်၊ ရဲလှေ၊ မီးပေါက်သေနတ်ကိုင် တပ်မကြီးများ၊
စစ်တံခွန်များ၊ စစ်မောင်း၊ စစ်တံပိုးသံများ။ ထို့နောက် အဲမောင်း၊ ဓားရှည်၊ ဒူးလေး၊
လွှား၊ ကာ၊ အလုံးစုံသော စစ်၏ အခင်းအကျင်း၊ စစ်၏ အဆင်တန်ဆာတို့သည်
အမြင်အာရုံမှ၊ အသိစိတ်ထဲမှ၊ နှလုံးသည်း ပွတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း
တိုးမှိန်ပြယ်လွင့် ပျောက်ကွယ်သွားနေသည်။

အခါခပ်သိမ်း စစ်တွင်မွေ့လျော်၊ စစ်တွင်ပျော်ပိုက်ခဲ့လေသော

စစ်သွေးအလျဉ်းတို့လည်း အထုံအနားမရှိ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေခဲ့ကြရာမှ ရုတ်ခြည်းတန့်ရပ်သွားသည်။

လူမှန်းသိစကတည်းက ကမ္ဘာလောကတွင် 'စစ်'မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မဝင်စား၊ နားမလည်ခဲ့သော စစ်စိတ်စစ်သွေးသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စစ်ကိုမှန်းတီးစက်ဆုပ်သွား သည်။

အခြားမလပ် တရစပ် လှည့်ပတ်နေသော စစ်သည်တော်သွေးသည် ကြားလိုက်ရသော သတင်းစကားကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

'ဒါ အမှန်ပဲလား'

'ဒါအမှန်ပါပဲ တပ်မင်း'

'ဒီသတင်း သယ်ဆောင်လာတဲ့ သဝဏ်ကို ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ငါ့ဆီ ပို့လိုက်တာလဲ'

'ဥပရာဇာရဲ့အမိန့်ပါ တပ်မင်း'

'ဘာ၊ ဥပရာဇာရဲ့ အမိန့်ပါ တပ်မင်း'

'ဟုတ်၊ ဟုတ်'

ပြင်းထန်လွန်းသော ငေါက်ငမ်းသံသည် တဲနန်း၏ အမိုးတည့်တည့်နေရာမှ မိုးကြိုးပစ်ခွင်း လိုက်သည့်အလား ကျယ်လောင်စွာပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ခြေမြန်တော်ရဲမက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားလေသည်။

'ပြီးတော့ ဘာမှာလိုက်သေးလဲ'

'ဒီ၊ ဒီသဝဏ်ပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ တပ်မင်း'

ဒလဗန်းမျက်နှာကို ရဲမက် မကြည့်ရဲတော့၊ ရဲမက်၏ နဖူးပြင်သည်

ကြမ်းနှင့်ထိမတက် ဖြစ် နေသည်။

'ယုတ်ညံ့တဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်ကို ဆောင်ယူလာဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာသတင်းမှမင်းတို့ ဥပရာဇာက မပေးလိုက်ဘူးတဲ့လား'

ဥပရာဇာ၏ သဝဏ်လိပ်သည် ဒလဗန်းလက်ထဲတွင် အထပ်ထပ်အလွှာလွှာကြွေမွှနေချေပြီ။ ဒလဗန်းသည် စုချေဆုပ်လုံးထားသော သဝဏ်လိပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ချလိုက်သည်။

'ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ သွားတော့'

ဒလဗန်း၏ အမိန့်သံဆုံးလျှင် ဆုံးချင်းမှာပင် ရဲမက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှပင် ကြားသွား ရလေသည်။

'ထို့'

စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာသော တံတွေးတွေးသံကို ရဲမက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှပင် ကြားသွား ရလေသည်။

ဒလဗန်းသည် ခါးချပ်မှ ဓားရိုးမှ ဓားရိုးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ကာ တဲအပြင်သို့ ဈူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ချုပ်ညှစ်ဆည်းဆာ၏ ဖျော့တော့အလင်းရောင်အောက်တွင် မြင်နေရသော တပ်စခန်းမြင်ကွင်းသည် တစ်ခါမျှ သည်လောက် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ခြင်း မရှိဘူးခဲ့။

မည်းမှောင်နီကြန့်သော ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုနေသည့် စစ်တံခွန်များ၊ တိုက်ဆင်တို့၏ အရိပ်မည်းမည်းများ၊ အဲမောင်းထိပ်မှ ပန်းပွားများသည် ခါတိုင်းအဖို့မူ ဒလဗန်းအတွက် ဘယ်အခါ ကြည့်ကြည့် တက်ကြွစရာအပြည့်။

မြင်းဇောင်းဆီမှ လက်ရွေးစင် စစ်မြင်းကြီးများ၏ မာန်ဖီသောဟီသံများကို ကြားလိုက်ရ တိုင်း ဒလဗန်းတစ်ကိုယ်လုံးတွင်

ကြက်သီးမွေးညင်းထမတတ် စိတ်လှုပ်ရှားရစေမြဲ။

စစ်အိပ် စစ်နား တံပိုးခရာသံကို ကြားလိုက်ရလျှင်လည်း ဘယ်သို့သော
တေးချင်းတူရိယာ သံနှင့်မျှ မလဲနိုင်အောင် အကြည်နူး ရွှင်လန်းခဲ့စေမြဲ။

ဒလဗန်းသည် လောကတွင် စစ်တိုင်ရန် မွေးဖွားလာသူ။

ဒလဗန်းအတွက် အလှဆုံးမြင်ကွင်းသည် စစ်မြေပြင်။

အချိုသာဆုံး အသံသည် စစ်ပွဲဝင်တပ်သားတို့၏ ကြွေးကြော်သံ။

အလတ်ဆတ်ဆုံး လေပြည်ဟူသည်မှာ သွေးနံ့သင်းသော စစ်တလင်းနံ့။

စစ်မှတစ်ပါး အခြားခင်တွယ်စရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ၊
မွေ့လျော်ပျော်ပါး နားခိုစရာဟူ၍ မရှိ။

စစ်သာလျှင် ဖမိ၊ စစ်သာလျှင် ဘဝလောက၊ စစ်သာလျှင်
အသက်ရှင်သန် နေထိုင်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်။

သို့သော် ...

ယခုမူကား ဒလဗန်းအတွက် စစ်သည်လောကတွင်
စက်ဆုပ်စရာကောင်းဆုံးသော အနိဋ္ဌာ ရုံကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည့် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲ။

အခင်တွယ်ဆုံး၊ အမွေ့လျော်ဆုံး၊ အပျော်ပါးဆုံးအရာသည်
စက်ဆုပ်စရာအကောင်းဆုံး၊ မုန်းတီးရွံရှာစရာအကောင်းဆုံးအဖြစ်သို့
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

ဤအပြောင်းအလဲသည်လည်း ဒလဗန်းထံတွင် တငွေငွေတမြေမြေ
အခြေတည်ခဲ့ရာမှ တစ်စတစ်စ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမျိုးမဟုတ်။
ရုတ်တရတ်ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်သွားသည့် အပြောင်း အလဲ။ ကြီးမားသော

ထိုပြောင်းလဲမှုကို တစ်မဟုတ်ချင်းဖြစ်ပေါ်စေသည့်အရာကား၊ ဥပရာဇာ၏ သဝဏ်ဖြစ်လေသည်။

ဒလဗန်းသည် မျက်စိအစုံကို ခဲယဉ်းစွာမှိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သဝဏ်လွှာပေါ်မှ စာလုံးများက အာရုံတွင်ပျောက်မသွား။ ထိုစာလုံးများ၏ နောက်ကွယ်မှ အကြောင်းခြင်းရာ တို့သည်လည်း လွင့်ပြယ်မသွား။ နာကျည်းခြင်းဖြင့် ပြည့်နေသော နှလုံးသွေးစက်တိုင်းတွင် သဝဏ်ပါစာလုံး များ အရိပ်ထင်နေသည်။ ဖျောက်ဖျက်မရ။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ရင်း တဲနန်းဝတွင် ရပ်နေသည်မသိ။ နူးညံ့ သောအထိအတွေ့တစ်ခု၏ လှုပ်ခါမှုကြောင့် မသိမသာ ယိမ်းယိုင်သွားတော့မှပင် ဒလဗန်း မျက်စိ ပြန်ဖွင့်သည်။

'နောက်မှာ ရပ်နေရင်းနဲ့ အမောင့်ကိုခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ။ အမောင့်နောက်မှာ မြပန်း ရောက်နေတာလည်း ကွမ်းတစ်ယာညက်တောင် ရှိတော့မယ်။ အမောင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ'

ရှေ့ဘက်သို့ လာထိုင်သည်။

မမြင်တတ်သောကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒလဗန်း မလှုပ်မရှား စကားမဆို ရှိလေသည်။

'အမောင် နေမကောင်းဘူးလားဟင်...မျက်နှာကြီးလည်း နီနေတယ်။ အို...မျက်လုံးတွေ လည်း နီရဲလို့ပါလား'

ပါးပြင်၊ နဖူးစပ်၊ လည်တိုင်များဆီသို့ နုညက်သော လက်ဖဝါးတို့ ထိတွေ့သုံးသပ်လာသည် ကို ခံစားရသည်။ သို့သော် မလှုပ်မရှားစကားမဆို။

'ဟင် အမောင်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ'

စကားမတုံ့။

'မြပန်း...မြပန်း...ကြောက်လာပြီ'

တုန်ရင် အက်ကွဲသော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးတစ်ခု ဒလဗန်း ရင်ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

'ဒါ ဖတ်ကြည့်'

လက်သီးဆုပ်ထဲမှ တွန့်ကြေနေသော သဝဏ်လိပ်ကိုသာ ဒလဗန်း လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ချောင်းများကြားထဲသို့ မျက်နှာကို နှစ်မြှုပ်လိုက်လေသည်။ သဝဏ်လိပ်ဖြန့်သံ ကြားရသည်။ ရှေ့မှောက်တွင် ဤသဝဏ်လိပ်ကို ဖွင့်လျက်သား ထပ်မတွေ့ချင်တော့။

ထို့ကြောင့်..

'မြပန်းခက် မိန်းကလေး၊ သဝဏ်ကိုမဖတ်ပါနဲ့တော့။
အလွန်ကြောက်စရာ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ
ဒီသဝဏ်ထဲမှာရှိတယ်။ ပေးစမ်း။ အဲဒီ သဝဏ်လိပ်'

ဒလဗန်းသည် သဝဏ်ကိုဆွဲယူကာ အနီးရှိမီးတိုင်မှ
မီးတောက်များအပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက် သည်။

'အမောင်...ဘာတွေလဲ။ အဓိပ္ပာယ်လဲ။ မြပန်း ကြောက်တယ်'

သဝဏ်ကို လောင်ကျွမ်းလိုက်သော မီးတောက်များကြောင့်
တဲနန်းအတွင်း ပို၍ တောက်ပ သော အလင်းရောင်တို့ လင်းဖြန့်သွားသည်။
ထိုအလင်းထဲမှ ထင်ရှားစွာတွေ့နေရသော အလှတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းတို့
အထင်းသား ပေါ်လွင်နေချေသည်။

'မြပန်းခက်'

'ရှင့်'

'မင်း ဘာမှမသိရှာဘူးနော်'

'ဘာမှမသိလို့ မြပန်း ကြောက်တာပေါ့ အမောင်။ အဲဒီ သဝဏ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲဟင်။ ဘယ်သူ့ဆီက သဝဏ်လဲ။ သဝဏ်လိပ်တစ်ခုလုံးလည်း တွန့်ကြေလို့'

'မင်းသိချင်နေသလား။ အေးလေ..မင်းသိခွင့်ရှိတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်။ မင်းဟာ ဒလဗန်းရဲ့ချစ်သူ၊ ဥပရာဇာရဲ့ သမီးတော်ပေပဲ'

'အို...ဥပရာဇာရဲ့သမီးတော်ဆိုတဲ့ စကားအသုံးကို မြပန်း မကြားချင်ပါဘူး။ အမောင်ရဲ့ ချစ်သူ၊ တပ်မင်း ဒလဗန်းရဲ့ချစ်သူဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မြပန်းခက်ရဲ့လောက ပြည့်စုံပါတယ်။'

နပျိုခြင်း၏ ဂုဏ်ဖြင့် ထူးခြားစွာလှပသော မြပန်းခက်သိစေရအောင် ဒလဗန်းတိတ်တဆိတ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သို့သော် ဒလဗန်း၏ သက်ပြင်းချသံလေးပင် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မြပန်း ခက် ကြားသွားလေသည်။

'အမောင်...အမောင့်စိတ်နှလုံး မသာမယာဖြစ်နေလောက်အောင် ဒီသဝဏ်က ဘာတွေ..'

'ကျုပ် ပြောပြမယ် မြပန်းခက်၊ ဒီသဝဏ်က မင့်ခမည်းတော်ဆီက သဝဏ်ပဲ'

'အို...ခမည်းတော်ဆီက'

'ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းအရာက'

ဒလဗန်း စကားမဆက်နိုင်။

'ပြောလေ အမောင်'

'သူတို့ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ကြပြီ'

'အို....အင်းဝဘုရင်ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ကြပြီ ဟုတ်လား။ သူဟာ စစ်ရှုံးသို့ပန်းမဟုတ် လား။ သူ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ'

မြပန်းခက်၏ ရိုးသားသောမေးခွန်းသည် ဒလဗန်း၏ စိတ်နှလုံးကို ရိုက်ပုတ်လိုက်သည့် အလားပင်။

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ သူ့ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သို့ပန်ဖြစ် တယ်။ ဒီမယ် နားထောင်စမ်း မြပန်းခက်၊ စစ်ဆိုတာဟာ အနိုင်အရှုံးရလဒ်အတွက် တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် အသက်ချင်း သွေးချင်းလဲရတာပဲ။ ရန်သူနဲ့မိမိ ဦးသူသက်စတမ်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ စစ်ရဲ့ သားကောင် စစ်သူရဲတို့ လိုက်နာရမယ့် စစ်စည်းကမ်း၊ စစ်ဥပဒေသကို စစ်သည်တိုင်း လိုက်နာ ရမယ်။ စစ်တိုက်သူတိုင်းဟာ စစ်ရဲ့နိယာမကို ရိုသေရတယ်။ သူရဲကောင်းတို့ရဲ့ စစ်ပွဲဆိုတာဟာ လူတွေကို အဓိပ္ပာယ်မယ့် သတ်ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး'

ဥပရာဇာ၏ သမီးတော် မြပန်းခက်သည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေသည်။

'စစ်မြေပြင်မှာ ကြိုက်ရာလက်နက်နှင့် ရန်သူအသက်ကို သုတ်သင်နိုင်တယ်။ ရန်သူ့ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထားတပ်တွေကို ကြိုက်ရာသေနင်နဲ့ ချေမှုန်းခွင့်ရှိတယ်။ နည်းပရိယာယ် စစ်မာယာ ကြိုက် သလိုသုံးနိုင်တယ်'

ဒလဗန်း၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ကြီးသည် လေထန်သော မြစ်ရေပြင်ထက် လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ နိမ့်မြင့်လှုပ်ရှားနေသည်။ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထနေသော၊ နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့ထားသော၊ မျက်လုံးနီရဲပြူးကြောင်နေသော ဒလဗန်း၏ မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ခက်ထန်နေသည်။

'စစ်မှာ လိုက်နာအပ်တဲ့ ဥပဒေတွေရှိတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ သူရဲကောင်း ပီသစွာစစ်ပွဲဝင်နေကြသူများဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့၊ ခုတော့...'

မီးတိုင်မှ မီးတောက်များကို ဒလဗန်း စူးစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

'မင်းရဲ့မခည်းတော်နဲ့တကွသော ဟံသာဝတီအကြီးအကဲများဟာ

စစ်သည်တော်ကောင်း များရဲ့ စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်လိုက်ကြပြီ၊ မြပန်းခက်'

'ခမည်းတော်နဲ့ ဟံသာဝတီအကြီးအကဲတွေ...ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ အင်းဝဘုရင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို

ကျုပ်တို့စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ်၊ ဆွေတော်မျိုး တော်တွေနဲ့တကွ

လက်ရဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ နန်းကျဘုရင်၊ စစ်ရှုံးဘုရင်၊ မဟာဓမ္မရာဇာ

ဓိပတိဟာ အတောင်ကျွတ်ငှက်၊ အဆံကျွတ်ခရုနဲ့ ဘာမှမခြားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က

အခုအင်းဝ ဘုရင်ကို ရေမှာဖျောက်ဖျက် သုတ်သင်ပစ်လိုက်ကြသတဲ့၊ ထို့'

ရုတ်တရတ်မူ ဒလဗန်းကို မြပန်းခက်

နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ အင်းဝဘုရင် သည် ရန်သူ။

ရန်သူအကြီးအကဲကို သုတ်သင်လိုက်ခြင်းအတွက် ဘာကြောင့် ဒလဗန်း သည်မျှ

ဆောက်တည်ရာမယ့် ပေါက်ကွဲပြင်းထန်နေရသနည်း။

'မြပန်းခက်...နားထောင်စမ်း။ စစ်ပွဲမှာ ဘုန်းကြီးရဟန်း၊

သူလျှိုမဟုတ်သူ၊ သာမန်တိုင်းသူ ပြည်သား၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်၊ ကလေးငယ်၊

သက်ကြီးရွယ်အို၊ မိမိထံ ခူးထောက်ခိုဝင်လာသူ၊ စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးရမိလာသူ၊

လက်တုံ့မပြန်သူတွေကို မသတ်ရဘူး၊ နားလည်လား။ ဒါဟာ ကျုပ်နဲ့တကွ

မင်းရဲ့ခမည်းတော်အပါအဝင် ကျုပ်တို့ဟံသာဝတီစစ်သည်တော်တွေအားလုံး

သိရှိနား လည်ထားတဲ့ စစ်သည်တော်ရဲ့ကျင့်ဝတ်။ အခု ဒါကို

သင်တို့ဖောက်ဖျက်လိုက်ကြပြီ။ သို့လည်းဖြစ်၊ စစ်ရှုံးလည်းဘုရင်လည်းဖြစ်တဲ့

မဟာဓမ္မရာဇာကို သုတ်သင်လိုက်ကြခြင်းဟာ လောကမှာ အရပ် ဆိုးဆုံး၊

အယုတ်ညံ့ဆုံး၊ သစ္စာမဲ့ဆုံး၊ ရှက်စရာကောင်းဆုံးဖြစ်ရပ်ပဲ'

ဒလဗန်းသည် ပြောရင်းဖြင့် ရူးသွပ်သွားသူပမာ မြပန်းခက်နှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက် ပြန်သည်။ ထို့နောက် မြပန်းခက်၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို

တင်းကျပ်စွာဖျစ်ညှပ်ဆုပ်နယ် ခါယမ်းပြန်သည်။

'ရန်သူခေါင်းဆောင် အလောင်းဘုရား ကြားသွားရင်

ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ ဆိုတာ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း'

'မြပန်း ဒါတွေနားမလည်တော့ပါဘူး အမောင်ရယ်၊ မြပန်းကို

ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့၊ ဒီလိုမအော်ပါ နဲ့။ မြပန်း ကြောက်ပါတယ်'

မြပန်းခက်သည် အားငယ်တတ်သော မိန်းမသား။ ကြောက်တတ်သော၊

နုနယ်သော၊ စစ်ကိုရွံ့မုန်းသော မင်းသမီးငယ်။

'ခွင့်လွှတ်ပါ မြပန်းရယ်၊ ကျုပ်စိတ်တွေ သိပ်ထိခိုက်ပြီး ရင်ထဲက

ဒေါသကြောင့် ဘာကိုမှ မဆင်ခြင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။'

ဒလဗန်းသည် မြပန်းခက်ရှေ့မှခွာကာ၊ ကျောခိုင်းလျက်

တဲနန်းဝဆီသို့သွား ရပ်လိုက်သည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း

မြပန်းခက် အားငယ်ထိတ်လန့်စွာ တွေးမိနေသည်။

ဟံသာဝတီ၏ သူရဲကောင်းများအနက်တွင် ဒလဗန်းသည်

ထိပ်ဆုံးအဆင့်မှ ရှိနေသူ။ မင်းကြီးဗညားဒလနှင့် ခမည်းတော်ဥပရာဇာတို့၏

လက်ရုံးတစ်ဆူ အားကိုးအားထားပြုရသူ။

ဒလဗန်းသည် လောကအတွင်းသို့ စစ်တိုက်ရန်အတွက်

မွေးဖွားရောက်ရှိလာသူ။ ထို့သို့ သောသူကိုမှ ကြီးစွာသောသံယောဇဉ်ဖြင့်

ချစ်ခင်တွယ်တာမိလေသောမိမိ။

စစ်နှင့် ခွဲခြားမရသူ ဒလဗန်း။ စစ်ကို ထိတ်လန့်ရွံ့မုန်းတတ်သော မိမိ။

ကွာခြားလွန်းလှ သော သည်နှစ်ယောက်၏ အကြားမှာ ခိုင်မြဲသောအချစ်။

'အမောင်'

'ပြော၊ မြပန်း'

ဒလဗန်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ စကားပြောဆိုသည်။

'မြပန်းဟာ အရာရာကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့
မိန်းမငယ်တစ်ဦးပါအမောင်။ ဒါပေမဲ့ အမောင့်ကို မြပန်း ဘယ်လောက်
တမြတ်တနိုးချစ်သလဲဆိုတာ အမောင်သိပါတယ်'

'အင်း'

'အခုဖြစ်နေတဲ့ ဟံသာဝတီနဲ့ အင်းဝအရေး၊ ရွှေဘိုသားတွေနဲ့
အရေးတွေကိုလည်း မြပန်း နားမလည်ဘူး။ မြပန်းသိတာကတော့
အလုံးအရင်းကြီးစွာနဲ့ တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် ကြောက်မက် ဖွယ်စစ်ကို
တိုက်နေကြတယ်။ ဒီစစ်ကြီးကို အမြန်ဆုံးပြီးသွားစေချင်တယ်။ ဒါပဲ
မြပန်းသိပါတယ်'

'ကျုပ် နားလည်ပါတယ်လေ'

'မြပန်းဟာ ဟံသာဝတီဥပရာဇာရဲ့ သမီးတော်ဆိုပေမယ့်လည်း
ထီးနန်းအရေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတတ်သူပါ။ ဒီလောကမှာ မြပန်းသိတာ
တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ အဲဒါက...'

ဒလဗန်း ပြန်လှည့်လာသည်။ မြပန်းခက်ကို စူးရှစွာကြည့်သည်။

'အမောင့်ကို မြပန်း ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ'

'ကျုပ်သိတယ် မြပန်း'

'ဒါကြောင့် အမောင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်နေတာကို မြပန်း မမြင်ရက်ဘူး။
ဘာကြောင်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမောင်စိတ်ချမ်းသာစွာရှိနေစေဖို့ပဲ
မြပန်းနားလည်တယ်။ ဘယ်တော့၊ အခုအရေးမှာ အမောင်စိတ်ချမ်းသာအောင်
မြပန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်'

'မင်း ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး အချစ်ရယ်'

'အမောင် ဘာလုပ်မလဲ၊ အခု အမောင် ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲ။

အမောင့်အစီအစဉ်အတိုင်း မြပန်းလိုက်နာပါ့မယ်၊ မြပန်းအတတ်နိုင်ဆုံးက ဒါပါပဲ’

ရှိုက်သံတစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လာသည်။

မြပန်းခက်၏ နဖူးဆံစကို ဒလဗန်းက ညင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးသည်။
မှေးမှိတ်လိုက်သည် မျက်လွှာအောက်မှ မျက်ရည်ပေါက်များသည် ပါးပြင်ထက်သို့
လိမ့်ဆင်းလာကြလေသည်။

‘မငိုနဲ့ မြပန်း၊ စစ်ဆိုတာ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲရဲ့ဆန္ဒဖြင့်
ရွေးချယ်မှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေအများကြီးရဲ့ လိုအပ်စွာ
ဖြစ်ပေါ်သော ကံကြမ္မာတစ်ရပ်ပဲ။ စစ်ရယ်လို့ဖြစ်လာရင် တစ်ဘက်က ရှုံးရမှာပဲ။
တစ်ဘက်က နိုင်ရမှာပဲ။ အဲဒီ အရှုံးအနိုင်ကလည်း
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်မှာမတည်ဘူး။ စစ်သူကြီးဒလဗန်းဆိုတဲ့
အမောင်တစ်ယောက်တည်း အပေါ်လည်း မတည်ဘူး။ လူတွေအများကြီးရဲ့
ပယောဂနဲ့ပဲပြီးဆုံးရပေမှာပဲ။ ဒီလောက်ပဲ မြပန်း နားလည်ထားတော့။ အခုတော့
မြပန်းအနားယူလိုက်ဦး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အမောင့်ကို
မြပန်းကူညီနိုင်တဲ့အခြေအနေဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကဲ...ကဲ...
သွားအနားယူတော့ကွယ်’

တဲနန်းထဲမှ မြပန်းခက် ထွက်သွားသောအချိန်တွင်
ကင်းတပ်သားများပင် ညဉ့်လယ်ယံ လူစောင့်လဲနေကြပြီ။

ဒလဗန်းသည် တွန့်ကြေနေသော သဝဏ်လိပ်ကို တဲအလယ်မှ မီးပုံထဲသို့
ပစ်ထည့်လိုက် လေသည်။

သဝဏ်လိပ်ကို ဝါးမျိုးရင်း ကြီးထွားလာသော မီးလျှံတို့အကြားတွင်
လွန်ခဲ့သောနှစ်များ ဆီက ရုပ်ပုံလွှားများ ဒလဗန်း၏ အာရုံသို့ ရိုက်ခတ်လာကြသည်။

၂။ ဟံသာဝတီမင်းထံ ကွေ့ခေါင်းဆောင် ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ္ဏအိန်
ချစ်ကြည်စွာ သဝဏ်လွှာ ရောက် သည်မှာ -

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် လူစွမ်းလူစချို့သော ဘုရင်ဖြစ်သည်
နှင့်အညီ အင်းဝလည်း လျော့ရဲနေသည်ကို အစ်ကိုတို့အသိ ဖြစ်၏။
အစ်ကိုတို့က ဆင်မြင်း၊ သေနတ်၊

စိန်ပြောင်းအလုံးအရင်းနဲ့တက်လာပြီး၊

ကျွန်ုပ်ကလည်း အင်းဝကို အထက်မှ ဆော်ဖန်ကွက်ညှပ်သည်ရှိက၊
အင်းဝသည် ကျွန်ုပ်တို့လက်မှ လွတ်နိုင်အံ့လော။

သဝဏ်ကို အလယ်မှားထား၍ မင်းကြီးဗညားဒလ၊ ဥပရာဇာစစ်သူကြီး
ဒေါစွယ်စယက်နှင့် စစ်သူကြီးဒလဗန်းတို့ အပြင်းအထန်ဆွေးနွေးငြင်းခုံရသည်။

သဝဏ်ပါအကြောင်းအရာများမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အင်းဝ၏ ဝန်းကျင်အနှံ့အပြားတွင် ပေါ်ပေါက်နေသော
ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်တို့ကို စုစည်းနိုင်သည့် အရည်အချင်း မရှိသည်လည်းမမှန်။

သို့သော်

ဒလဗန်းက ပြတ်သားစွာဆိုလေသည်။

‘ကျုပ် ဒီဂုဏ္ဍအိမ်ဆိုတဲ့သူကို မယုံဘူး။ ဒီအချက်ဟာ ဒီသဝဏ်ကို
ငြင်းပယ်ဖို့အတွက် အလုံအလောက်ဆုံးနဲ့ တစ်ခုတည်းသောအကြောင်းပဲ’

‘ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို မယုံခြင်းနဲ့ အင်းဝကို
ချီတက်တိုက်ခိုက်ခြင်းဟာ သိပ်တော့ မဆိုင်လှဘူးနဲ့တူတယ် ဒလဗန်း’

ဒေါစွယ်စယက် ငြင်းခုံသည်။

‘လုံးဝဆိုင်တာပေါ့ ဒေါစွယ်စယက်။ ဂုဏ္ဍအိမ်ဟာ အမျိုးသာသနာနဲ့
ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ဖျက်ဆီးပြီးမှ အဲဒီ အပျက်အစီးပုံပေါ်မှာ
ခေါင်းဆောင်နေရာတက်ယူခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာပဲ။ ဖရန်စစ်နဲပ ကုလားဖြူတွေ

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌဖြစ်တာက သဘာဝကျတယ်။ သင်တို့က ရေခြား၊ သွေးခြား တစ်နိုင်ငံသားတွေပဲ။ အခု ဒီကောင်က ကျုပ်တို့ဟံသာဝတီသား။ အင်းဝသားတွေနဲ့ ရေတူမြေတူသွေးတူ မျိုးတူချင်းပဲ။ ကွေ့လူမျိုးဆိုတာ တစ်နိုင်ငံသားမဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီနိုင်ငံသား။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ္ဏအိန်ဟာ ဖရန်စစ်နဲ့ ကုလားဖြူတို့ထက် အောက်မကျတဲ့ ဖျက်ဆီးမှုတွေကို လုပ်ခဲ့တယ်။ သင်းဟာ စစ်သည် ကောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ မဟာမိတ်လုပ်ရင် ကျုပ်တို့ ဟံသာဝတီသားတွေရဲ့ ဂုဏ်သရေညှိုးနွမ်းမှာပဲ’

‘တစ်ခုတော့ စဉ်းစားရလိမ့်မယ် ဒလဗန်း’

ဥပရာဇာက တွေးတွေးဆဆဝင်ပြောသည်။ ဟံသာဝတီဥပရာဇာမှာ စင်စစ်မင်းကြီး ဗညား ဒလနှင့်ပင် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိနေပေပြီ။

‘ဒီအချိန်ဟာ အင်းဝကို လုပ်ကြံဖို့ အရေးအသာဆုံးပဲ’

‘မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ္ဏအိန်နဲ့ မပူးပေါင်းသင့်ဘူး’

မင်းကြီးဗညားဒလက ဒလဗန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။ မင်းကြီးဗညားဒလမှာ ဟံသာဝတီထီးနန်း၏ ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ မကြာသေး။ အမတ်ကြီးဘဝမှ ဘုရင်ဖြစ် လာသောကြောင့် မင်းကြီးဗညားဒလမှာ လက်ရုံးရည်အရာ၌ နှလုံးရည်အရာလောက် ထက်မြက် ခြင်းမရှိသေး။

စင်စစ် ဒလဗန်းသည်သာ စစ်ရေး၌ အရင့်ကျက်ဆုံး၊ အကြွယ်ဝဆုံးဖြစ်လေသည်။

‘ဒလဗန်း၊ ဘယ်လိုသေနင် ချချင်သလဲ’

မင်းကြီး ဗညားဒလ ဆိုသည်။

‘အင်းဝကို မလုပ်ကြံခင်မှ ပြည်နဲ့မြေလတ်တလွှားက နယ်ပယ်မြို့ရွာတွေကို ဦးစွာသိမ်းပိုက် ရမယ်။ အဲဒီ ဒေသတွေမှာ

ဟံသာဝတီတပ်တွေ အင်အားခိုင်မာပြီးမှ အင်းဝအရေးကို စီမံသင့် တယ်။’

‘ဂုဏ္ဏအိန်ကကော’

ဒေါစွယ်စယက်က သဝဏ်ကို ပြန်သိမ်းရင်းပြောလေသည်။

‘စစ်သည်ကောင်းဟာ သူခိုး၊ ဓားမြနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပူးပေါင်းဘူး
ဒေါစွယ်စယက်’

အင်းဝ၏ နယ်စွန့် ပတ်ဝန်းကျင်မြို့ငယ် ရွှေငယ်လေးများကို
နိုင်ထက်ကလူညှင်းဆဲတိုက် ခိုက်ခြင်း၊ စေတီပုထိုး ဌာပနာများကိုဖောက်ခြင်း၊ ကျွဲ၊
နွား၊ ကြက်၊ ဝက်မကျန် လုယူခြင်း၊ မလိုအပ်ဘဲ ဇနပုဒ်သားများစွာကို သတ်ပစ်ခြင်း
စသော ဂုဏ္ဏအိန်၏ သတင်းများကို သိထားပြီးဖြစ် သောကြောင့် ဒလဗန်း၏
စကားကို မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ကြ။

ထိုညဆွေးနွေးပွဲသည် ဒလဗန်း၏ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း
ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

သို့သော် သည်အရေးကတည်းက ဒလဗန်းရင်မှာ
တစ်စုံတစ်ခုသောကြောင့် ကြဗျာဝါဒမှု ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ကြမှုအတိုင်း
တစ်နေ့သောအခါဖြစ်မလာပါစေနဲ့ဟုလည်း ဒလဗန်း ဆုတောင်းခဲ့သည်။

ဆုတောင်း ပြည့်-မပြည့် ဆိုသည်မှာကား။

ဒုတိယအကြိမ်မှာ ဥပရာဇာနှင့် ပတ်သက်သည်။

ပြည်နှင့်မြေလတ်ဒေသတို့ကို ဟံသာဝတီတပ်တို့ အမိအရ
သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။

ယခုအခါ အင်းဝမြို့ရိုးလည်း ကျိုးပေါက်ပြီ။ မြို့ရိုးမုခ်အနီးတွင်
ဒလဗန်းရှိနေသည်။ မြင်းထက်မှစ၍ စစ်ပွဲ၏ အပြီးသတ်မြင်ကွင်းကို ဒလဗန်း
ကြည့်နေသည်။ မကြာမတင်က ပြီးသွားခဲ့သော အင်းဝနှင့်ဟံသာဝတီ၏

နောက်ဆုံးစစ်ပွဲတွင် အင်းဝသည် အထိနာစွာ ကျရှုံးခဲ့ လေသည်။

ဟံသာဝတီတပ်သားတို့သည် အင်းဝ၏ အမြောက်၊ စီနံပြောင်းများကို လှည်းဖြင့်တွန်းကာ မြို့ပြင်သို့ သယ်ယူလာကြသည်။ ယမ်းငွေ့တို့ မစဲတတ်သေးသော နံနက်ခင်းလေပြည်ကို ဒလဗန်း အားပါးတရ ရှူရှိုက်လိုက်သည်။

စစ်ရှုံး အင်းဝစစ်သည်သို့တို့ မြို့ရိုးအတွင်းမှ အစုလိုက် အသုတ်လိုက်ထွက်လာကြသည်။ သို့တို့၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်တွင် ဟံသာဝတီ မြင်းစီးစစ်သည်များက ကြွားဝင့်စွာ လိုက်ပါလာကြသည်။

‘မင်း နားပါဦးလားကွာ’

နောက်ဘက်မှအသံကြောင့် ဒလဗန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးရီးတော် ဒေါ်ထောအိုင်။

ဦးရီးတော် ဝဲယာနှစ်ဘက်ဖြင့် မီးပေါက်သေနတ်များကို တပွေ့တပိုက်သယ်လာသည်။ နံနက်စောစောမှာပင် ဦးရီးတော်၏ မျက်နှာပြင်တွင် ချွေးပေါက်များ သီးနေသည်။ ကိုယ်ကျပ်ဝတ်ရုံ ဝတ်မထားသည့် အသားဖြူသော ဦးရီးတော်၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် သွေးစေ့သွေးနုများကို အတိုင်းသားတွေ့နေရသည်။

‘မင်း မအိပ်တာ နှစ်ရက် နှစ်ညလုံးလုံးရှိပြီ ဒလဗန်း။ အဲ၊ ဒီအင်းဝကို စတိုက်ကတည်းက မဟုတ်လား’

‘ဦးရီးတော်ကကော’

‘အင်း၊ အဲ၊ အေး...ငါလည်းအတူတူပဲလေ၊ ဟား...ဟား’

ကွမ်းသွေးတို့ဖြင့် မည်းနက်နေသော သွားများကိုဖြကာ ဦးရီးတော် အားပါးတရ ရယ်သည်။

‘ကျုပ် မနားနိုင်သေးဘူး။ အင်းဝတိုက်ပွဲပြီးသွားပေမယ့်

အရေးအကြီးဆုံး အလုပ်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ ကျုပ် ဒါကြောင့် ဒီမုခ်ဝက
စောင့်နေတာ’

သို့ပန်းတစ်သုတ် ထွက်လာပြန်သဖြင့် ဒလဗန်း
နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ အင်းဝစစ် သည် သို့ပန်းတို့မှာ ဒဏ်ရာမရသူဟူ၍
မရှိ။ အားလုံး သွေးသံရဲရဲ။ ထိုစဉ် စစ်သည်တစ်ယောက် ဒလဗန်း၏ မြင်းရှေ့တွင်
မှောက်လျက်လဲကျသွားသည်။

ဒလဗန်း မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ လဲကျသွားသော အင်းဝစစ်သည်အနီးသို့
ဒူးထောက်လိုက် သည်။ ထို့နောက် စစ်သည်ကို ပက်လက်လှန်လိုက်ပြီး ခါးချပ်မှ
ရေဘူးကိုဖြုတ်၍ နှုတ်ခမ်းဝ သို့ ကပ်ပေးလိုက်သည်။

ဒဏ်ရာရစစ်သည်မှာ ငယ်ရွယ်လွန်းသူဖြစ်ချေသည်။

ရေကို အငမ်းမရသောက်ရင်း မျက်လုံးများကိုဖွင့်ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ရဲမက်၊ ရေသောက်လိုက်ဦးလေ’

‘တော်ပြီ။ ကျေးဇူးတင်...’

မျက်လုံးပိတ်ကာ ဇက်ကျိုးကျသွားသည်။ ထိုအခါမှပင်
စစ်သည်ကလေး၏ ရင်အုံဒဏ်ရာဆီ မှသွေးများ ပွတ်ခနဲထွက်အန်ကာ ဒလဗန်း၏
ကိုယ်ကျပ်တစ်ခုလုံး ပေကျံသွားတော့သည်။

ဒလဗန်း မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။

‘ဟေ့...အကြပ်တွေ၊ သွေးသောက်တွေ၊ တပ်မှူးတွေ၊ အနာသည်းတဲ့
သို့တွေ လမ်းမ လျှောက်စေနဲ့။ မြင်းဆွဲရထားနဲ့တင်ပြီး ခေါ်။ ရထားပေါ်မှာ
ချက်ချင်းဆေးဝါးပေး’

မြို့ရိုးထဲမှ သို့ပန်းများကား တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ထွက်လာကြဆဲ။

‘ဒလဗန်း၊ မင်းစောစောကပြောတာ ဘာလဲ’

‘ဟင်၊ ဦးရီးတော် မသွားသေးဘဲကိုး’

ဦးရီးတော် ဒေါထောအိုင်က ဒလဗန်း၏ မြင်းဇက်အနီးသို့
တိုးကပ်လာသည်။

‘စောစောက မင်းပြောတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုတာဘာလဲ’

ဦးရီးတော် ဒေါထောအိုင်ကား စင်စစ် ဟံသာဝတီတစ်တပ်လုံးတွင်
လူကောင် အကြီးထွား ဆုံး၊ ခွန်အားအသန်ဆုံး၊ ဓားလှံအကျွမ်းဆုံး စစ်သည်ကြီး
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးရီးတော်ဒေါ ထောအိုင်၌ ချွတ်ယွင်းချက်နှစ်ခုရှိသည်။

မီးပေါက်သေနတ် မကိုင်တတ်ခြင်းနှင့် နှလုံးရည်၌
ညံ့ဖျင်းလှခြင်းတို့ပင်။

‘မီးတို့သေနတ်က ကိုင်ရတွယ်ရ၊ ပစ်ရခတ်ရ အလုပ်ရှုပ်သကွ။
လက်ထဲမှာ အားပါး တရလည်းမရှိဘူး’ဟု ဦးရီးတော်က ပြောတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒလဗန်း စစ်သူကြီးဖြစ်လာသည်အထိ ဦးရီးတော်
ဒေါထောအိုင်ကို အကြပ် ဗိုလ်ထက် ပိုမြင့်သောအဆင့် မပေးခဲ့နိုင်ရှိလေသည်။
သို့သော် ဒေါထောအိုင်ကလည်း သူ့အဆင့် အရာတွင် ကျေနပ်သည်။

‘စစ်တိုက်ရ ပြီးသာပဲပ’ဟု ဆိုတတ်သည်။

‘ဟေ...အေး၊ ပြောလေကွာ ဒလဗန်း။ မင်းပြောတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ’

‘အရေးကြီးတာပေါ့ ဦးရီးတော်။ ခဏနေရင်’

ဒလဗန်း၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် မြို့ရိုးမုခ်အတွင်းဆီမှထွက်လာသော
အစုတစ်စုကို တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့် ဒလဗန်း မြင်းပေါ်မှခုန်းဆင်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ပြောစရာမလိုတော့ဘူး ဦးရီးတော်။ အခုပဲ မြင်ရလိမ့်မယ်’

မြို့ရိုးမုခ်ဝဆီသို့ ဒေါထောအိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟံသာဝတီစစ်သည် အစောင့်ထူထပ်စွာ။

တပ်၏ ရှေ့တွင် မင်းကြီးဗညားဒလကိုယ်တိုင်။

မင်းကြီးဗညားဒလဘေးတွင် ဥပရာဇာ။ ဥပရာဇာ။ ဥပရာဇာ၏ နောက်တွင်
စစ်သူကြီးဒေါစွယ်စယက်။ မြင်းကိုယ်စီ။

သူတို့နောက်တွင် ဝေါထမ်းရဲမက်များ။

ဝေါပေါ်တွင် -

‘အား၊ အင်းဝဘုရင်ပါလား’

ဒေါထောအိုင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

အင်းဝဘုရင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် စစ်ရှုံးသို့ဘုရင်အဖြစ်
မြို့ရိုးအတွင်းမှ ထွက်လာ ခဲ့ပြီ။ ဝေါက ဒလဗန်းတို့ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။
ဒလဗန်းက လက်ကိုငွေ့ယမ်းပြလိုက်သဖြင့် ဝေါထမ်းတို့ရပ်လိုက်ကြသည်။
ဒလဗန်းသည် ဝေါအနီးသို့ လက်အုပ်ချီရင်း တိုးကပ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ဒလဗန်းပါမင်းတရား။ မင်းတရားဒဏ်ရာ
အနာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ဘူးလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဝေါပေါ်မှ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကား စကားတုံ့ပြန်မဆိုဘဲ ဒလဗန်းကို
ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အင်းဝဘုရင်၏ မျက်နှာမှာ
သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

“ဟံသာဝတီမှာ ကောင်းစွာစံနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့စီမံထားကြပါတယ်။
မင်းတရား အလိုတော် ရှိသမျှကိုလည်း ခိုင်းစေနိုင်ပါတယ်”

မင်းကြီးဗညားဒလက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့်
ဝေါပြန်လည်ရွေ့လျားသည်။ ဒလဗန်း နောက်သို့နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။ ဝေါ
ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“အင်းဝဘုရင်ဟာ အတော်ကြောက်နေပုံရတယ်ကွ”

ဦးရီးတော်ဒေါ်ထောအိုင်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သွေးနည်းတာတော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာဘုရင်ပဲ ဦးရီးတော်။ စစ်ရှုံးဘုရင်၊ စစ်သုံးပန်းဘုရင်တစ်ပါးပဲ”

“မင်းပြောတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုတာ အင်းဝဘုရင်နဲ့တွေ့ဖို့ မင်း စောင့်နေတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခု နင်က စကားပြောချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါများကွာ”

“ဟေ ... အေး၊ ငါက။ အေးပါကွာ ... နားလည်း မလည်ချင်ပါဘူး။ ကိုင်း .. သွားပဟေ့၊ မီးပေါက်သေနတ်တွေ သွားသယ်နေရဦးမယ်”

ဦးရီးတော် ဒေါ်ထောအိုင် ထွက်သွားသည်။

အင်းဝမြို့တွင်းဆီမှာ ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

လက်နက်တိုက်ကို အပြီးတိုင် မီးရှို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ဒလဗန်းသိသည်။

အင်းဝကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရပေပြီ။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိလည်း ဟံသာဝတီသို့ပါချေပြီ။

ဒလဗန်းမြင်းဇက်ကို ကျုံးတံတားဆီသို့ လှည့်လိုက်သည်။

အင်းဝမှာ တပ်စွဲပြီးနောက်

နောက်ထပ်ဆင်နွှဲရမည့်ပွဲများနှင့်ပတ်သက်၍ မင်းကြီး ဗညားဒလ၊ ဥပရာဇာတို့နှင့် ဆွေးနွေးကာ သေနင်္ဂချမှတ်ရဦးမည်။

ဥပရာဇာ၏ တပ်မကြီးသည် ဒလဗန်းမျက်စိအောက်မှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တပ်မကြီး၏ နောက်ဆုံးမြင်းစီးတပ်၏ အစွန်ဆုံး ကြက်သွေးရောင်တံခွန်စများသည် ဝေး၍ သေးငယ်ရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဒလဗန်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းသည်။

ဝဲဘက်တွင် ဦးရီးတော် ဒေါ်ထောအိုင်။

ယာဘက်တွင် စစ်သူကြီး ဒေါ်စွယ်စယက်။

သူတို့လည်း စကားတစ်လုံး မဟနိုင်ကြ။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသော ဥပရာဇာ၏ တပ်မကြီးဆီသို့ ငေးနေကြသည်။

“မြို့ထဲ ပြန်ဝင်ကြစို့ကွာ”

ဦးရီးတော် ဒေါ်ထောအိုင်က စတင်ပြောသည်။ အင်းဝမြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျုံး တံတားတစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှ အစောင့်လုံရှည်ကိုင် ရဲမက်တို့သည် ဒလဗန်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဒီလောက်ထိ တင်းမာသွားခဲ့မယ်မထင်ဘူး ဒလဗန်း”

ဒေါ်စွယ်စယက်က အံ့ကြိတ်လျက်ဆိုသည်။

“ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူး”

ဒလဗန်းက တင်းမာစွာ ရေရွတ်လေသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို အသာအယာ ဖျောင်းဖျပြောသင့်တယ်”

“ကျုပ် အကျေအလည်ရှင်းပြခဲ့တာပဲ ဒေါ်စွယ်စယက်။ အောက်အရပ်က မြိတ်၊ ထားဝယ် ဒေသတွေရဲ့အရေးဟာ မြောက်ဘက်တလွှား ဒေသတွေလောက်

အရေးမကြီးသေးကြောင်း ကျုပ် အသေအချာရှင်းပြခဲ့တာပဲ။

ဥပရာဇာခေါင်းမာတာကိုတော့ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး”

“အေး၊ ဥပရာဇာကလည်း ခေါင်းမာတယ်။ မင်းကလည်း မလျှော့ဘူး”

“သေနင်္ဂအနေနဲ့ ကျုပ်မှန်တာပဲ ဦးရီးတော်။ ဘာကြောင့် လျှော့ရမလဲ။

အခု အင်းဝကို ကျုပ်တို့ရတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ဒီအချိန်မှာ အင်းဝကို
ဝမ်းဗိုက်ပြုပြီး မြောက်ဘက်တလွှားကို နေသားတကျရှိအောင် သိမ်းသွင်းယူရမှာ။
နေသားတကျမရှိချိန်မှာ ဥပရာဇာက အင်းဝမှာမနေဘဲ တပ်ခွဲနှုတ်ပြီး
ပြန်သွားတာဟာ လုံးဝမှားတယ်”

“အင်း”

“အခု မုဆိုးဖိုက ဦးအောင်ဇေယျဟာ အခိုင်အလုံလုပ်နေတယ်။

သူ့အန္တရာယ်ဟာ မသေး ဘူး။ တခြားဒေသမြို့ရွာတွေက ကျုပ်တို့ကို သစ္စာခံတယ်။

မုဆိုးဖိုက သစ္စာမခံဘူး။ ဦးအောင်ဇေယျဟာ မုဆိုးဖိုကို အမာခံပြုပြီး

အင်အားကြီးထွားလာနိုင်တယ်။ ဒီအထိ ဥပရာဇာကို

ကျုပ်ရှင်းပြခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”

နန်းတော်လှေကားခုံသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဥပရာဇာ နှုတ်ယူသွားသည့်အတွက် တပ်အင်အား

တစ်ဝက်မျှလျော့သွားသောကြောင့် အင်းဝမြို့တွင်းရှိ ဟံသာဝတီတပ်တို့မှာ

ခြောက်သွေ့နေလေသည်။ အင်အားတစ်ဝက် လျော့ပါး သွားခြင်း၏ အားငယ်မှုကို

တပ်သားတိုင်း သိသိသာသာခံစားနေကြရသည်။

“ဒီမှာ ဦးရီးတော်နဲ့ ဒေါစွယ်စယက်”

ဒလဗန်းက လှေကားထစ်၏ အောက်ဆုံးခုံတွင်ခြေတင်ရင်း

ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“အခု ကျုပ်တို့ပြည်နဲ့ အင်းဝကိုရလိုက်တာမှ
ဘာများခက်ခက်ခဲခဲတိုက်ခဲ့ကြရလို့လဲ။ အလွယ်တကူရလိုက်တာ မဟုတ်လား။
ပြည်သား၊ အင်းဝသားတွေ လူရည်ညွှံ့လို့မဟုတ်ဘူး။ သင်တို့ခေါင်းဆောင်ညွှံ့လို့
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ လုပ်ရည်ညွှံ့လို့။ ဒါကို ဥပရာဇာ နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဒီလောက်တော့ ဥပရာဇာ နားလည်လောက်ပါရဲ့ကွာ”

‘ဒေါစွယ်စယက် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ သူ့တပ်ဘက်သို့
ကဆုန်ကစိုင်းသွားသည်။’

‘ဦးရီးတော် မသွားနဲ့ဦး’

‘ဟေ့၊ ဘာကိစ္စ’

‘ဦးရီးတော်ကိုကျုပ် နက်ဖြန် ခရီးထွက်ခိုင်းစရာရှိတယ်’

‘ခရီး၊ ကောင်းတယ်။ ငါလည်း ဒီမြို့ရိုးထဲမှာ ဒီအတိုင်းမနေချင်ဘူး။
ပြောစမ်း၊ ပွဲကောင်းလေး များရနိုင်မလား’

‘အလွန်ကောင်းတဲ့ ပွဲရလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းဟေ့၊ ဘယ်သွားရမလဲ’

‘မုဆိုးဖို’

‘မုဆိုးဖိုဟုတ်လား.... ဦးအောင်ဇေယျနယ်ကိုလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တံခွန်အဖြူနဲ့အပြာ ယူသွားရမယ်။ မုဆိုးဖိုမှာ ဦးအောင်ဇေယျ
ထန်းလုံးတပ် တည်ထားတယ်။ တပ်ထဲအထိ အကြည်အသာဝင်ရမယ်’

‘ပြီးတော့...’

‘မင်းက ဦးအောင်ဇေယျကို ဘာသဝဏီကိုပြ’

‘သစ္စာပေးတဲ့ သဝဏ်’

‘ဪ... ဪ...’

‘မတ္တရာမှာ တပ်စွဲနေတဲ့၊ ဟိုလူဆိုးလူမိုက် ဂုဏ္ဏအိန်လည်း သဝဏ်ပေးပြီး သစ္စာခံခိုင်းတယ် လို့သိရတယ်၊ ဂုဏ္ဏအိန်ရဲ့သစ္စာကို အခံသူကို သူတို့ပြန်ကြားလိုက်တယ်’

‘ဟုတ်လား၊ တို့သစ္စာကကော’

‘ကျုပ်ထင်တယ်၊ ဦးအောင်ဇေယျ ခေါင်းခါမှပါပဲ’

‘မတိုက်နဲ့ဒီအတိုင်းပြန်လာခဲ့။ အဲ..... အပြန်လမ်းမှာတော့ ဦးရီးတော်မျှော်လင့်တဲ့ ပွဲကောင်းပေါ်ချင်ပေါ်လိမ်မယ်။ သတိပီရိယနဲ့သာ ပြန်လာခဲ့ပေတော့’

‘စိတ်ချပါ၊ ဒလဗန်း’

‘ဦးအောင်ဇေယျကိုတော့ သတိထား ဦးရီးတော်’

ဒလန်ဗန်၏ ကြိုတင်တွက်ချက်မှု အာလုံးမှန်သည်။

မုဆိုးဖိုသို့ ထွက်ခွာသွားသော ဒေါ်ထောအိုင်၏ တပ်မှာ အပြန်ခရီးတိုင်း လမ်းမှ ဖြတ် အတိုက်ခံရပြီး ဦးရီးတော်ဒေါ်ထောအိုင် တစ်ယောက်သာ အသက်ရှင်လျက်ပြန်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

‘ဒလဗန်းရေ.... မင်းပြောတာမှန်သကဲ့။ ဂုဏ္ဏီအိုန်ကလည်း လာပြီးသစ္စာပေးသတဲ့။ အဲဒါ ကိုဦးအောင်ဇေယျက ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်။ မင်းသဝဏ်ကိုလည်း ခေါင်းခါပြတယ်။ ဘယ်သူသစ္စာ မှကျုပ်မခံဘူး။ သာသနာပြု မင်းမြတ်တစ်ပါးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်လို့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုထားသတဲ့။ အဲဒီ သစ္စာတစ်ခုပဲ သူမှာရှိသတဲ့။ အပြန်ကျတော့ ဟန်လင်မြို့တောင်ဘက်ကနေ ဆီးတိုက်တော့ တာပဲ။ သင်းတို့ ဓားရေး၊ မြင်းရေး တယ်ကောင်းသကဲ့။

အငိုက်မိသွားလို့သာ ငါ့လူတွေ အကုန်ကျသွားခဲ့တာ။ ဒီးလို သူရဲကောင်းမျိုးနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်ဟေ့’ ဟုဦးရီးတော်ဒေါ်ထောအိုင် ကပြန်ရောက်ချင်း မောကြီးပန်ကြီး ပြောပြခဲ့လေသည်။

ဒလဗန်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာစေ့လျက် စကားတစ်စုံဆစ်ရာမဆိုဘဲ ဦးရီးတော်၏ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကုသစေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဒလဗန်တစ်ကိုယ်ထီးနေချိန် များလာသည်။ စစ်ရေးအစီအမံချစရာရှိလျှင် ချသည်။ စစ်ပွဲဝင်စရာရှိလျှင် ဝင်သည်။ ထိုအချိန်များမှအပ ဒလဗန်း လူစုလူဝေးကရှိရသည်။ အထူသဖြင့်မူ မင်းကြီးဗညားဒလ၊ ဥပရာဇာတို့နှင့် တွေ့စရာအကြောင်းပေါ်လျှင် ဒေါ်စွယ်စယ်ကို သာ ကိုယ်စားလှုတ်သည်။

ဟံသာဝတီ၊ အင်းဝ၊ သံလျှင်၊ ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း စစ်မျက်နှာပြင်ကား တစ်စတစ်စ ကျယ်ပြန့်လှုပ်ရှား ရှုပ်ထွေးလာသည်။

စစ်ပွဲပြ မြေပုံကားချပ်များလည်း ပို၍ ကြီးမားလာသည်။

အကြီးမားဆုံး၊ လေးစာခန့်ညားစရာကောင်းဆုံးရန်သူနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစွာရာအကောင်းဆုံး ချစ်သူတို့ကို ထိုနေ့တစ်နေ့ပင် ဒလဗန်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

ရန်သူကား ဦးအောင်ဇေယျ။

ချစ်သူကား မြပန်းခက်။

အင်းဝကို သိမ်းပိုက်ထားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။

ထိုကာလများအတွင်း မုဆိုးဖို၏ ပွဲရသတင်းများကလည်း တဖြည်းဖြည်းထင်ရှားလာပြီ။ ဒေါ်စွယ်စယ်က၊ ဦးရီးတော်ဒေါ်ထောအိုင်တို့ ခေါင်းဆောင်၍ မုဆိုးဖိုသို့ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြံ သော် လည်း အထမမြောက်။

ထိုနေ့တွင် ဒလဗန်းကိုယ်တိုင် ဆင်တပ်၏ ရှေ့ဆုံးမှနေကာ မုဆိုးဖိုသို့ ချီသည်။

တိုက်ပွဲသည် နံနက်လင်အားကြီးမှသည် နေထန်းတစ်ဖျားအထိ သောသောအုတ်အုတ် ရှိနေသည်။ ထန်လုံးတပ်တံခါးကိုအဝေးမှာသာမြင်းနေရသည်။ အနီးသို့မချဉ်းနိုင်။ ထန်းလုံးတပ်အတွင်းမှ မုဆိုးဖိုမြင်းစီးသူရဲများရဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတော့သည်။ ဆင်ဦးစီး ကျသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ချွန်မဲ့သောတိုက်ဆက်သည့်ဦးတည်ရာသို့သာကစဉ်ကလျားပြေးလွှဲ မြင်မြင်သမျှကို မြှောက်ချီးပစ်ခတ်နေသည်။ ဆင်းပေါ်တွင်ဒလဗန်တစ်ယောက်တည်း။ ဒလဗန်းအနီး ဆင်ကျောကုန်းနှင့် လည်ပင်းတစ်ဝိုက်တွင် မုဆိုးဖိုသားတို့၏ လှံတိုလှံရှည်များ သဲသဲလှုပ်စိုက်ဝင်နေ ကြသည်။

ဒလန်ဗန်း ဆင်ကျောကုန်းအတိုင်း ခက်ခဲစွာ နောက်ဘက်သို့လျှော့ဆင်းကာနောက်မြီး ကကြိုးမှတွယ်ကပ်လျက် အောက်သို့ဆင်းလိုက်ရသည်။ မုဆိုးဖို မြင်းစီးသူရဲတို့ မြင်ကွင်းတွင် ဒလဗန်းပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ဆင်ကိုဝန်ရံ၍ သူတို့ဝိုင်းလိုက်အလချိန်တွင် ဒလဗန်းသည် မြင်ပေါ်သို့ရောက်နှင့်နေပါပြီ။

မြင်းကို ထန်းလုံးတပ်ဆီးသို့ ဇက်ကုန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒလဗန်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကား မုဆိုးဖို လက်မရွံ့တပ်များကို အချိန်ကုန်၍ ဖောက်မနေတော့။ သည်လိုသာစစ်မျက်နှာဖွင့်တိုက်နေလျှင် အချိန်ကုန်ရုံသာရှိတော့မည်။ သူတို့မြင်းကိုဖောက်ရန်မလွယ်။ ထို့ပြင် တိုက်ဆင်ထက်မှ မိမိသည် မုဆိုးဖို၏ စီးပေါက်သေနတ်ကိုင်လက်ဖြောင့် တပ်သားတို့အဖို့အကောင်းဆုံးပစ်ကွင်း ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်.....

စစ်အင်္ဂါကိုစွန့်ကာ တိုက်ပွဲထူတပ်သောများနှာကို
ရှောင်ပြီးတော့စပ်ကို အသုံးပြု၍ မြင်းနှင့်ပင် ထန်းလုံးတပ်၏ ဘေးဘက်ဆီးသို့
တိတ်တဆိတ်ဝင်တော့မည်။

တစ်ဦးတည်သောရန်သူကိုသာ အဓိကထား၍ သုတ်သင်။

သူကား ဦးအောင်ဇေယျ။

ထနောင်းနှင့် ဆီးဖြူခက်များက မျက်နှာဆီးသို့အဟုန်ပြင်းစွာ
ပြေးဝင်လာနေကြသည်။ တော့ကား ဆူးတော့။ ကြမ်းရှုချွန်မြသော
ဆူးကိုင်းများသည် ဝဲမှယာမှ၊ ရှေ့မှနောက်မှ၊ အောက်မှ ၊ အောက်မှအပေါ်မှ
တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်။

သို့သော် မြင်းဇတ်ကို မလျှော့သာ။

ဟိုမှာဘက်တွင်တိုက်ပွဲအဟုန်ပြင်းနေစဉ်သည်
ဆူတော့လမ်းကိုအလျင်အမြန်ဖြတ်ကကာ ထန်းလုံးတပ်၏ ဘေးတံခါးသို့
အရောက်သွားရန်သာ အရေးကြီးသည်။

စစ်မြင်းကြီးမှာမျက်နှာ၊ ဝမ်းဗိုက်၊ လက်ပြင်၊ လည်ပင်း၊
ခြေထောက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ဖြောင့်ဖြောင့်ရှိက်သော ဆူးကိုင်းများ ပြေးရင်း
သွေးလန်းနေတော့သည်။ ဆူးတွေကြောင့် လန့်ပြီး ပိုးပြေးသည်။ ပိုပြေးတော့ကြောင့်
ဆူးချွန်တို့၏ ထိရှမှု ပိုမိုပြင်းထန်သည်။

မြင်းလည်မင်းကိုကွယ်၍ ဒလဗန်းမျက်နှာဂုက်ကာ လိုက်ရသည်။
မျက်နှာကိုအပြင် အထုတ်ရဲ့။ အပေါ်သို့မမော်ရဲ့။ ဆူခတ်များကအချိန်နှင့်အမျှ
မျက်နှာကတစ်ပြင်းလုံးကို ဆုတ်ဖြု ပြစ်ကြမည်။

မြင်းလည်ပင်းကို အကာအကွယ် ယူထားသောကြောင့်

မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ သက်သာရာရ သော်လည်း လက်၊ ပခုံးနှင့် ခြေထောက်တို့မှာ
ဆူခြစ်ရာတို့ဖြင့် မြင်မကောင်းပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဖျဉ်းဖျဉ်း
ကျိန်းစက်နာကျင်နေသည်။ ဆူခြစ်ရာတွေဆီမှ ရဲခနဲ စို၊ ဖြာခနဲကျသွားသော
သွေးစက် တို့၏ ပူနွေးနွေးအတွေ့ကို ခံစားနေရသည်။

အချို့ဆူးကိုင်းများ ချိတ်လျက်ပါလာသည်။ အချို့ ဆူချွန်များ
အသားထဲသို့ နစ်မြှုပ်စိုက်ဝင် လာသည်။ ထိုဆူချွန်များအပေါ်သို့ နောက်ထပ်
ဆူးခတ်တွေက အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လိုက် သောအခါ
အသည်းထဲအထိခိုက်သွားသည်။

ဒလဗန်းအံကြိတ်၍ ခံသည်။

သွေးလန့်ပြီးရင်းလန့်ရင် ဇက်မဲ့ ကဆုန်စိုင်းနေသော မြင်းကြီးကို
တူရူအရမှ သွေဖည် မသွားအောင်လည်း ထိန်ပေးနေရသည်။ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့
ခြေဖနောင့်နှင့်အဆက်မပြတ် ခတ်ခတ်ပေး နေရသည်။

ထန်းလုံးတပ်ကို မြင်ရပြီ။

ဆူခက်တို့ ကျလာသည်။ မြင်းလည်ပင်းနောက်မှ မျက်နှာကိုဖော်၍
ရလာသည်။ အခြားဘက်မျက်နှာတွင် သဲသဲမဲမဲတိုက်နေသော မုဆိုးတပ်သားတို့
ဒလဗန်း ကိုမမြင်း။

နဖူးသွေးစက်နှင့် ရော၍ ကျလာသော ချွေးပေါက်များကြောင့်
မျက်လုံးများကျိန်စက်ကာ အမြင်အာရုံ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေခြင်းသည်
ကြီးစွာသောအနှာင့်အယှက်ပင်။

သို့သော် အနီရောင်ဖုံးနေသော ဝိုးတဝါးမြင်းကွင်းကို အားပြုကြိုးစား၍
ကြည့်ရင်း ဒလဗန်း အဲမောင်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။ လိုချင်သည့်အချိန်တွင်
ပစ်လွှတ်ရန်အဆင်သင့်အနေ အထား။

ဦးအောင်ဇေယျရှိနိုင်မည့်နေရာကို စဉ်းစားသည်။

ချက်ချင်းပင် အဖြေရသည်။

ထန်းလုံးတပ်၏ ကင်းမျှော်စင်ထက်မှာ သူဦးစီးကွပ်ကဲနေရမည်။

ကင်းမျှော်စက်ထက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အတွေးမှန်လေသည်။

မီးပေါက်သေနတ်ကိုင်တပ်သားနှင့်

ဒူးလေးကိုင်တပ်သားများအလယ်တွင် ရပ်နေသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခု။

အခြားသူများထက် ဦးခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင့်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာသို့ အဆက်
မပြတ် လကညှိုးညွှန်ကာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသူသည်ကား

ကြောက်စရာကောင်းဆုံး ရန်သူ ခေါင်းဆောင်။

ကျောက်တုံးများခင်းထားသည့် လမ်းသို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၍ မြင်းခွာသံ
ဝေးတော့သည်။ ပစ်ကွင်းကလည်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ကိုယ်နှိုက်ကလည်း
လှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်ဟုန်ထိုး ကဆိုန် စိုင်း မြင်းထက်မှနေ၍ မတည်ငြိမ်သော
ပစ်ကွင်းဆီးသို့ ပစ်လွှတ်ရမည့်အရေး။ နှစ်ကြိမ်နှစ်ချက် ပစ်လွှတ်နေ၍ မဖြစ်။
တစ်ကြိမ်ဟူ၍ မရှိခဲ့ဘူး။

ယခု.....

အဲမောင်းရိုးကိုလက်ထဲမှ လွှတ်ကာနီးမျက်စိတစ်မှိတ်ကာ
လအတွင်းတွင်အမျှော်လင့်သော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ဒဏ်ရာအထပ်ထပ်၊ သွေးအလန့်လန့်မြင်းကြီးသည်
အမြင်ဆုံးအဟုတ်ဖြင့် ပြေးရင်းရှေ့တစ် ဘက် ကျောက်ချပ်ကြားထဲသို့ ကျသွားခြင်း။

မြင်းကြီး ခြေခေါက်လဲပြီ။ မြင်းပေါ်မှ အဆီးအတားမဲ့
ကစဉ်ကလျားကျပြီးဟု သိလိုက်သည် အသိနှင့် လွှတ်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖျစ်
နောက်မကျစေရ။

သတိကြီးစွာ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သောကြောင့် လေထဲမှာ
ဘေးစောင်းပဲပျံသွားသည်။ အောက်တွင်ကြမ်းရှုသော ကျောက်ချွန်
ကျောက်ခက်တွေရှိနေသည်။ ပဲဘက်ပခုံးစွန်းနှင့် ဦးစွာ တိုက်ခိုက်မိသည်။ ပခုံးမှ
စူခနဲပူသွားကာ မျက်ခနဲအောင့်သွားသည်။ အသည်ထဲအထိ ခိုက်သော နာကျင်မှု။
သို့သော် နာကျင်မှုအပေါ်သို့အာရုံရောက်၍ မဖြစ်။

မြင်းကြီးကား ခြေထောက်သွင်သွင်ကျိုးပြီ။
တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တဟီးဟီး အော်နေတော့သည်။ အလျင်အမြန်
စဦးစားကာ၊ အလျင်အမြန် ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်လိုက်သည်။
ဓားမြှောင်သည် မြင်းကြီး၏ လက်ပြင်ထဲသို့ အဆုံးထိနစ်ဝင်သွားသည်။
သွေးများဖြာထွက်ကျသွားပြီး မြင်းကြီး တစ်ချက်မျှတုန်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

မြင်းကြီးအတွက် ဝေသနာတို့၏ လွန်မြောက်ရာ ရသွားပြီ။
ဒလဗန်းအတွက်ကာ...။

သွေးများရွဲနစ်နာကျင်နေသော ပဲပခုံးထက်မှာပင် အားပြုကာ
မြင်းအသေကောင်၏ နောက်သို့တိုးဝှေ့ပုန်းခိုလိုက်ရသည်။ ခေါင်းပေါ်ရုံမျှဖော်ကာ
ကင်းမျှော်စင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

အမောင်းလုံ စွဲဝင်သည့် နေရာသို့။

ဦးအောင်ဇေယျ၏ ရှေ့ တည့်တည့်ထန်းလုံးတိုင်တွင်
အဲမောင်စွဲဝင်နေသည်။ တိုင်လုံး နောက်မှ ဦးအောင်ဇေယျအား တိုက်ပွဲဝင်မပျက်။
ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလျက်။

မြင်းကြီး၏ လက်ပြင်မှ ဓားမြှောင်ကို ဒလဗန်း ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။
မီးပေါက်သေနတ် ပါမလာခဲ့ခြင်းအတွက် နောင်တရမိသည်။ မီးပေါက်သေနတ်များ
ဆင်းထက်တွင် လည်းပတ် ပျံသန်သွားသော ဓားမြှောင်မှာ ပြီးခနဲပြတ်ခနဲ။

ဓားမြှောင်ဆီမှ အလင်ရောင်တို့ထွက်နေခြင်းကို ဒလဗန်းမလိုလား။

ဝင်းဝင်းပြက်ပြက် အလင်းရောင်သည် ရန်သူကို သတပေးရာရောက်နိုင်သည်။

ဒလဗန်းထင်သည့်အတိုင်းပင်။ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ တိုက်ပွဲကို ကြီးကြပ် နေသော ဦးအောင်ဇေယျသည် သိမ်းစွန့်တို့၏ မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တောင်ဘက်က လာနေသော အလင်းရောင်ကို မကြည့်ဘဲ မြင်သွားသည်။

ကင်းမျှော်စင်ထက်သို့ ဓားမြှောင်ရောက်သွားသည်။

ရဲမက်တစ်ယောက်ဆီက လွှားကိုဆွဲယူကာ ဓားမြှောင်ကို ကာလိုက်သည်။ ဓားမြှောင်သည် လွှားတွင် စိုက်ဝင်လျက်။

ဦးအောင်ဇေယျ ဓားမြှောင်လာရာလမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းအသေကောင် နောက်သို့ ဒလဗန်း ပြားပြားဝပ်ချလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ။ ဦးအောင်ဇေယျ မြင်သွားပြီ။

အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

လက်လွတ်တိမ်းရှောင်ရုံမှအပ မရှိတော့။

ဒလဗန်း ဝုန်းခနဲထကာ ကျောက်စူး၊ ကျောက်ချွန်၊ ကျောက်ချပ်ပေါ်တွင်တဟုန် ထိုးပြေသည်။ လာရာလမ်းအတိုင်း။ လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့်။

မီးပေါက်သေနတ် ကျည်များ တဖြောဖြော ကျလာသည်။ အကွေ့အကောက်ပြုကာ ပြေးရသည်။ ဒူးလေး၊ မြှားတံများ ပါးပြင်ဘေးမှ၊ ပခုံးထက်မှ၊ ဝမ်းဗိုက်အနီးမှ ဝဲပျံသွားကြသည်။

ဆူးချုံတောအုတ်ဆီသို့ ဒလဗန်း ပြေးသည်။

ကြမ်းတမ်းသော ဆူးခက်များသည် အကောင်းဆုံးအကာအကွယ် ဖြစ်နိုင်မည်။ ဆူးတော ထဲသို့အဝင်တွင် နောက်မှမြင်းခွာသံများကို ကြာရသည်။ သူတို့မြင်းစီးရဲမက်သုံးပြီ။ ဦးအောင်ဇေယျ ကိုယ်တိုင်ပင် ပါလာနိုင်သည်ဟု ဒလဗန်း

တွက်သည်။

*

ဆူးတောထဲသို့ဝင်မိ ပြီ။ မိမိအတွက် အလုံခြုံဆုံးနှင့် ရန်သူကို အနေနှင့်အယှက်အပေးနိုင်ဆုံး နည်းလမ်းကိုစဉ်းစားသည်။ တစ်မုဟုတ်ချင်း အတွေးပေါ်လာသည်။ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းကို လျစ်လျူရှုလျက်၊ မိမိတွင်ရရှိထားသော ဒဏ်ရာတို့ကို မေ့ပျောက်လျက်အကောင်းဆုံး နေရာကို ရွေးလိုက်သည်။

အောက်ခြေမှာ ရှားစောင်း လက်ပတ်ချုံကြီးဝိုင်းအုံကာ ပေါက်နေသည့် ထနောင်းပင်ကြီး။ အကိုင်းအခက် အမွှားမွှားရှုပ်ထွေးနေသည်။ အရွက်စိမ်တို့ ဖားလျားအုပ်ဆိုင်းနေသည်။ ဆူးချွန် တို့လည်းအတိ။

လက်ဖဝါး၊ လက်ဖျံ၊ လက်မောင်း၊ ရင်အုံ၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ခြေသလုံး၊ ခြေကျင်းဝတ်တို့ဆီသို့ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်လာသော ဆူးတို့ကိုပင်လှေကားထစ်သဖွယ် သဘောထားကာ ဒလဗန်း ထနောင်းပင်ပေါ်သို့တွယ်တက်သည်။

ဆူးတောစပ်သို့ သူတို့မြင်းတွေ ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် ဒလဗန်း ထနောင်းပင်၏ ဆူးချုံထူ ထပ်သော ကိုင်းဆုံတွင် နေရာရပြီးပြီ။ ရန်သူများအောက်မှ မမြင်နိုင်သောနေရာ။ ထင်သည့်အတိုင်း ဦးအောင်ဇေယျပါလာသည်။

ထနောင်းရွက်တို့ကြားမှ ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ၊ အသားညိုညို ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ကျစ်ကျစ်၊ ခြေတံလက်တံရှည်ရှည်၊ သျှောင်တွင်ဘာကိုမှ ပေါင်းမထား။ မုဆိုးဖိုတပ်၏ ခေါင်ဆောင် ဟူသောအဆောင်အယောင် ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရ။

သို့သော် တင်းမာသော မျက်နှာထား။ စူးရှသော မျက်လုံးနှင့် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်သော လှုပ်ရှားမှု ဟန်တို့က အားလုံးထဲတွင် ထူးထူးကဲထဲထင်ရှားနေသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးစစအောင်မျှ ပီရိသော နှုတ်ခမ်းတို့မှာ တိကျသောအမိန့်ကို အချိန်မရွေး ဖွင့်ထုတ်နိုင်သည့် နှုတ်ခမ်းများဖြစ်ကြောင်းသိသာသည်။

ဆင်ပေါ်မှ ကျစဉ်က၊ မြင်းသေကောင်နောက်မှနေ၍
ဓားမြှောင်နှင့်အဲမောင်းကို လွှတ်ခဲ့ စဉ်က၊ မီးပေါက်သေနတ်ကျည်နှင့်
မြှားတံများရှေ့မှ အသက်လုကာပြေးခဲ့စဉ်က ဘာမှ ထူးထူး၊ ခြားခြားမခံစာရခဲ့သော
ဒလဗန်း၏ ရင်မှာ ယခုမှတိုင်းတိုင်း ခုန်နေသည်။ နှလုံးခုန်သံ ကျယ်လွန်း သဖြင့်
သစ်ပင်အောက်မှ ရန်သူများကြားသွားမည်စိုးကာ ထနောင်းကိုင်းနှင့် ရင်အုပ်ကို
ယောင်ယမ်းဖိကပ်ထားလိုက်ရသည်။

ဦးအောင်ဇေယျ။

ကွေ့ဂုဏ္ဏအိန်နှင့်မိမိတို့ဟံသာဝတီခေါင်းဆောင်များ
အားလုံးကိုမွေ့နှောက်ချောက်ချားနိုင် သည့် မုဆိုးဖိုမှ ဦးအောင်ဇေယျ။

ရန်သူခေါင်းဆောင်ကို နီးကပ်စွာတွေ့နေရသည့် အတွက် ဒလဗန်း
နှလုံးသွေးတို့ ဆူပွက်လာသည်။

‘သင်းဟာဒလဗန်းပဲ။အရှင်ရအောင်ဖမ်း။ရန်သူသူရဲကောင်းကို
အချည်းနှီးအသက်မဆုံး စေရဘူး’

ဒလဗန်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားသည်။

‘တိုက်ပွဲကို ကွင်းပြီး သင်းငါ့ဆီအရောက်လာတယ်။ ငါ့ကို
အဓိကထားပြီး လုပ်ကြံတာပဲ။ အာဂသွေးဟေ့’

ရှားစောင်းဆူးတောများကို မြင်းများဖြင့် နင်း၍ တဖြောင်းဖြောင်း
ရှာကြသည်။ ဦးအောင်ဇေယျသည် အမိန့်ပေးရင်း အပေါ်သို့လည်း
မကြာခဏမောကြည့်သည်။ ထနောင်းစိမ်းနှင့် အသွေးရောနေသည့်
ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့သည်။

ဒလဗန်း သည်းမခံနိုင်တော့။

သူ့အသက် ကိုယ်အသက် လဲတော့မည်ဟု။

ပင်စည်နှင့်အနီးဆုံး ရှားစောင်းချုံစပ်ဘေးရှိ မြင်းစီးရဲမက်တစ်ဦး
အပေါ်သို့တစ်ဟုတ်ထိုး ခုန်ချလိုက်သည်။ မြင်းစီးရဲမက် လွင့်စင်ကျသွားသည်။
ဘာမှမကြာလိုက်။ ဒလဗန်း မြင်းပေါ်တွင်ဝပ် လျက် လိုက်ပါသွားရသည်။
ဆူးတော့ထဲတွင် ဖြန့်ရှာနေသော ရန်သူမြင်းများ ရုတ်တရက် မစုစည်းမိကြ။

သူတို့မြင်းသည်အုပ်စု တဖြောင့်ဖြင့် လိုက်လာကြချိန်တွင်
ဒလဗန်းခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောပြင်သို့ အချိန်မရွေး
ဖောက်ထွင်းထိမှန်လာနိုင်သည့် သေနတ်ကျည် များမှ လွတ်ကင်းရေးသည် အဓိက။

ကြာရှည် ပြေးနိုင်တော့မည်ဟုမထင်။

သို့သော် မမျှော်လင့်လသော အဖြစ်တစ်ခုကြုံရသည်။

အသံဝါကြီးနှင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သံ တစ်သံကိုနောက်ဘက်မှ
သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ သည်။

‘မပစ်နဲ့။ သူလွတ်သွာပစေ။ သူဟာ သူရဲကောင်း။ နောက်တိုက်ပွဲမှငါနဲ့
ရင်ဆိုင်မယ်’

မီးပေါက်သေနတ်များ ရပ်သွားကြသည်။

ဦးအောင်ဇေယျ၏ နှလုံးကို ဒလဗန်း နားလည်ခွင့် ရခဲ့လေသည်။
လေးစားအပ်သော ရန်ခေါင်းဆောင်။

လေးစားအပ်သော ယောက်ျားကောင်း၊ စစ်သည်ကောင်း။

အင်းဝတပ်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
ညဉ့်သန်းခေါင်ယွန်းနေပေပြီ။

အားလုံးအံ့အားသင်းသွားခဲ့ကြတာ။ ဒလဗန်း

တိုက်ပွဲတစ်နေရာမှာကျခဲ့ပြီး ဟု သူတို့တွက် ထားကြသည်။ ဖြစ်ရပ်ကုန်စင်ကို ဒလဗန်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဒေါစယ်စယ်က-

‘ခင်းဗျားကျသွားပြီးလို့ ကျုပ်တို့ထင်ခဲ့ကြတာ။ အခုပြန်ရောက်လာတော့ တယ်လောက် ဝမ်းသာကြတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတတ်ဘူးဗျာ’ ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ဆိုလေသည်။

ဦးရီးတော် ဒေါထောအိုင်ကမူ-

‘ဒလဗန်းရေ၊ အင်းဦးအောင်ဇေယျနဲ့တွေ့ခဲ့လို့ အသက်ချမ်းသာလာတာပါကလား။ အင်း.. ကြုံတတ်ပေတယ်ကွာ။ ရန်သူပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတယ်လို့’ဟုပြောသည်။

‘ကိုင်း၊ နောက်မှ တစ်ခါတည်း နားယူတော့ ဒလဗန်း။ အခု နန်းတော်ထဲဝင်လိုက်ဦး၊ ဥပရောဇာ ညနေကပဲ ရောက်လာတယ်’

ဒေါစယ်စယ်က စစ်သည် ပီးသစွာပြောသည်။

ဒဏ်ရာကြီးစွာရခဲ့သည် မဟုတ်သော်လည်း ဆူးခြစ်ရာများက မခံမရပ်နိုင်အောင် ကျိန်စပ်နေသည်။ ထို့ပြင် လွန်မင်းစွာလည်း မောဟိုက်နေသည်။ သို့သော်ဒလဗန်း နန်းတော်ထဲ သို့ဝင်ခဲ့သည်။ စစ်ကာလ။ ဒဏ်ရာတစ်ခုခုကြောင့် အသက်ငင်နေသည်ပဲရှိစေ၊ ယခုအချိန်မျိုးတွင် ဟံသာဝတီမှရောက်လာသော ဥပရောဇာ ထံသို့ဝင်ရမည်။

သို့သော် နန်းတော်အတွင်း တံခါးဝထဲသို့ ခြေတစ်လှမ်းဝင်လိုက်သည့်အချိန် မှာပင် ဒလဗန်း ခူးများ ညွတ်ကွေးကာလဲကျသွားသည်။ အဆမတန် မောဟိုက်ပင်ပန်းခြင်းကို

ဖုံးကွယ်မရတော့။ နှစ်လုံးသည်ခံတွင်းထဲမှ ခုန်ထွက်သွားတော့မည်အလား။

မျက်စိတွေပြာဝေကာ နန်းတော်တိုင်ကြီးများ

တရစပ်လည်ပတ်သွားသည်ကိုတရိပ်ရိပ်ခံစား လိုက်ရသည်။

နန်းတော်အတွင်းဘက်မှ ရှိနေသူများကိုသဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။ ရောင်တွေ အားလုံး ပူကပ်သွားကြသည်။ မိမိလဲကျနေရာသို့ လှုပ်ရှားတိုးဝင်လာကြသည်ကိုသာ သတိပြုမိ သည်။

ရောထွေးနေသော အရောင်တွေထဲမှာ ဖြူလွသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုက အဦးဆုံးအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ မည်သူမှန်းမသိ။ ထိုဖြူလွသောသဏ္ဌာန်ဆီမှ အသံတစ်သံကိုသာ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရပြီး မှောင်အတိကျသွားသည်။

‘သူ သိပ်ပင်ပန်းလာတယ်။ နောက်မှ ဆွေးနွေးကြပါ။’

သမားတော်တွေလာပါ။ သူ့ကို ချက်ချင်းပြုစု’

အမိန့်သံပါသော်လည်း က `ရုဏာငွေဝေသည့်မိန်းမသံ။

ထိုအသံရှင်သည် ‘မြပန်းခက်’ ဖြစ်ကြောင်းနောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သတိရလာသောအခါမှ အံ့ဩစွာသိရှိလေတော့သည်။

ဥပရာဇာ၏ သမီးတော်နှင့် ထိုသို့တွေ့ဆုံကာ ထိုအချိန်မှစ၍ သံယောဇဉ်ချင်း ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင် ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ဒလဗန်း ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဘူခဲ့ချေ။

မိုးသက်လေ၏ မိုးစက်များသည် အရှိန်ပြင်းတတ်သလို ပရမ်းပတာလည်းနိုင်ကြလေသည်။ ဖြိုးဖြိုးဖြင်းဖြင်း ဂွေ့ယမ်းကျရောက်လာတတ်ကြလေသည်။

ထိုနှယ်ပင်ဟုတ် ဆိုရတော့မည်။

ဖြစ်ရပ်တို့သည် တိုတောင်းသောကာလအတွင်းမှာပင်

လျင်မြန်စွာပေါ်ကာလျင်မြန်စွာ ချုပ်ငြိမ်းသွားကြသည်။ စစ်မျက်နှာဟောင်းနှင့် စစ်မျက်နှာသစ်တို့သည် စစ်ပွဲမြေပုံကားချပ်ပေါ်တွင် ရှုပ်ထွေးစွာ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ အရှုံနှင့်အနိုင်သည် ကြိမ်ဖန်များစွာ အလှည့်ကိုလှယက် နေကြသည်။

သည်ကာလအတွင်း ငြင်းပယ်မရနိုင်သော ဒိဋ္ဌဖြစ်ရပ်သုံးခုရှိသည်။

ဦးအောင်းဇေယျ၏ မုဆိုးဖိုတပ်များ အောင်ပွဲဆက်ကာရရှိပြီး ဘုန်းအာဏာစက် တစ်စ တစ်စကျယ်ပြန့်လာခဲ့ခြင်း။

မင်းကြီးဗညားဒလ၊ ဥပရာဇာတို့အပါအဝင် ဟံသာဝတီအကြီးအကဲများနှင့် ဒလဗန်းအကြာ စစ်ရေးဗျူဟာသဘောထားကွဲလွဲမှုများ အတွင်းမှာပင်ချစ်သော မြပန်းခက်၏ နွေးထွေးသောနား လည်မှု ရရှိပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ခြင်း။

မြပန်းခက်သည် စင်စစ်ဥပရာဇာ၏ သမီးတော်ဟု ဆိုရန်ခက်လောက်အောင် ကြဉ်နား မဆန်းသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထီးရိပ်နန်းငွေ့ သူ့တွင်မသမ်း။ စစ်ကိုမနှစ်မြို့။ ဦးအောင်ဇေယျအပါအဝင် စစ်ပွဲဝင်နေကြသော ခေါင်းဆောင်များအားလုံးက ကြောက်သည်ဟု သူဆိုသည်။ စစ်နှစ်ပတ်သတ်သမျှကို မြပန်းခက်ကြောက်သည်။ စစ်ဟူသောပုစ္ဆာ၏ အဖြေများမှာ သေကျေပျက်စီးခြင်း၊ အိမ်ရှင်မတို့၏ နှလုံးသည်းပွတ်များ လောင်ကျွမ်းခံရခြင်း၊ စေတီးပုထိုးတို့၏ ညောင်ရွက်ခတ်အသံများ ဆိတ်သုဉ်းရခြင်းများသာ ဖြစ်မည်ဟု မြပန်းခက်က ရိုးသာစွာဆိုသည်။

သို့သော်လည်း သည်သို့သော နုနယ်သည့်မိန်းကလေး၏ နှလုံးသားကိုမှ ပိုင်ဆိုင်လာရသည့် အဖြစ်။ “စစ်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်ပြီးကာမှ စစ်က မွေးဖွားလာတဲ့ အမောင့်ကိုအချစ်ကြီး ချစ်မိလေတော့တယ်။ မြပန်းရဲ့ဆုတောင်းက ဘယ်လို ဆုတောင်းပါလိမ့်နော်” ဟု သူ ညဉ်းညူ တတ်လေသည်။

“ဥပရာဇာရဲ့သမီးတော်ရဲ့၊ တပ်မင်းစစ်သူကြီး ချစ်ကြိုးဖွဲ့ကြတာဟာ လူတွေအတွက်တော့ မဆန်းဘူးပေါ့ အမောင်ရယ်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လို့ ပြောကြမှာပါ ။ ဒါပေမဲ့ အမောင့်ကို စစ်သူကြီး ဒလဗန်းရယ်လို့ မြပန်းဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့မိဘူး။ အမောင်ယုံကြည်ရဲ့လားဟု” လည်း ပြော တတ်သည်။

စစ်ပွဲသတင်းတွေကို မြပန်းခက် ဘယ်တော့မှမမေး။ စစ်သွေးဖြင့် တက်ကြွဆူဝေစွာ စစ်သ တင်းကို ပြောပြသောအခါ များတွင်လည်း အဲဒါတွေ မြပန်းနားမထောင်ချင်ပါဘူးဟု ခေါင်းခါလည် ယမ်း ငြင်းတတ်သည်။

“စစ်ပွဲတွေ မြန်မြန်ပြီးကြပါစေတော့ အမောင်ရယ်” ဟုသောစကားမှာ မြပန်းခက် အမြဲ လိုလို ရေရွတ်တတ်သောစကား။

အရှုံးသည် အလှည့်ယူပေပြီ။

ဦးအောင်ဇေယျ၏ အောင်ပွဲများသည် တောင်ကျရေထက်ပင် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်လာ သည်။ မုဆိုးဖိုတပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြံသော်လည်း အောင်ပွဲမရ။ ရှိရှိသမျှ အလုံးအရင်းနဲ့ မုဆိုးကို ဖိရန် ဒလဗန်း အကြံပေးသည့် သေနင်္ဂကိုလည်း မင်းကြီးဗညားဒလနှင့် ဥပရာဇာတို့က လက်မခံ။ မုဆိုးဖိုတပ်သည် ဟံသာဝတီတပ်များကို အကြိမ်တိုင်းမှာပင် ထွန်းလှန်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးအောင်ဇေယျသည် သူ့မုဆိုးဖိုကို “ရွှေဘို” ဟု သမုတ်ကာ မြို့နန်းတည် နိုင်သည့်အထိ ခိုင်ခံ့စွဲမြဲသွားလေသည်။ ဦးအောင်ဇေယျ၏ အင်အားခိုင်ပြီး ကြီးထွားသည့်အထိ ခိုင်ခံ့မြဲသွားလေသည်။ ဦးအောင်ဇေယျ၏ အင်အားခိုင်ပြီး ကြီးထွားလာသည်နှင့်အမျှ ဟံသာဝတီ တပ်များအား ဆင်၊ မြင်း၊ ရဲမက် တစ်စတစ်စ လျော့ပါးလာသည်။

“ဦးအောင်ဇေယျဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ရန်သူပဲ။ ကျုပ်တို့ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ကို သုံကျွန်ပြုပြီး ဟံသာဝတီခေါ်ထားတဲ့အကြောင်း တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဦးအောင်ဇေယျဟာ ကျုပ်တို့ အပေါ် မကျေတမ်း

တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့ စစ်ဒေါသကို ရနေပြီ။ သူနဲ့ သူ့လူတွေကို ကျုပ်တို့သတိထားရမယ်” ဟု ဒလဗန်းစိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောသောအခါတိုင်း မင်းကြီးဗညားဒလနှင့် ဥပရာဇာတို့က -

“သွေးမဆူစမ်းပါနဲ့ ဒလဗန်း၊ မုဆိုးဖိုသားတွေဟာ ကြည်းကြောင်းပဲ တိုက်တတ်တာပါ။ တို့ မှာ သင်းတို့မယှဉ်နိုင်တဲ့ ရေကြောင်းအင်အားရှိနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖရန်စစ်နဲ့ ကုလားတွေဆီက အမြောက်၊ စိန်ပြောင်းနဲ့ သေနတ်တွေကို တို့အချိန်မရွေးရမှာပဲ။ လက်နက်စကြာတွေကို ဒီထန်းလုံးတပ်လောက်သာ ဆောက်တတ်တဲ့ မုဆိုးဖိုသားတွေ မခံနိုင်ပါဘူး” ဟု ရယ်သွမ်းသွေး လျက် ပြောကြလေသည်။

“မင်းကြီးတို့ဟာ ရန်သူကို အထင်သေးလွန်းနေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒလဗန်း။ မင်းကသာ ရန်သူကို အထင်ကြီးလွန်းတာပါ။ ဖရန်စစ်နဲ့ ကုလားဖြူ လို မဟာမိတ်မျိုး သူတို့မရှိပါဘူးကွယ်”

ဒလဗန်း မျိုသိပ်လိုက်ရသည်ချည်းပင်။

ဟံသာဝတီနှင့်ကင်းကွာနေသည်မှာ လအတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ဥပရာဇာပြောသော ဖရန်စစ်နှင့် ကုလားဖြူမဟာမိတ်တို့အကြောင်းကို ဒလဗန်းမသိ။ သူတို့ထံမှ အမြောက်၊ စိန်ပြောင်း နှင့် သေနတ်များ ရနိုင်သည်ဟုသာ သိထားသည်။ အားကိုးထိုက်လို့ အားကိုးထားခြင်းပဲဟုသာ ဒလဗန်းနားလည်ယူလိုက်သည်။

သို့သော် ...

အင်းဝကို သိမ်းအပြီး နှစ်နှစ်ပင်မပြည့်တတ်သေး။ အင်းဝကို ဦးအောင်ဇေယျထံသို့ ပြန်ပေး လိုက်ရလေသည်။ ရွှေဘိုဟူ၍ မြို့နန်းတည်ပြီး မကြာမီမှာပင် အင်းဝ ပုခက်ထဲသို့ လဲကျသွားသည်။

အံ့သွားတို့ ပဲ့ကြေမတတ်ပင်။

ဧရာဝတီမြစ်အလယ်တွင် မီးဟုန်းဟုန်းစွဲနေသောလှေများကို ဆင်ပေါ်ကလှမ်းကြည့်ရင်း ဒလဗန်းဆင်ဦးစီးကို အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

အရှုံးသည် နိမိတ်အငွေ့အဖြစ်မှသည် အကောင်အထည်ဒြပ်အဖြစ်သို့။

“တောင်ဘက်ပြန်လှည့်။ ချွန်းဖွင့်မောင်း၊ တောအုပ်ခိုပြီး အပြင်းနှင်”

“ဦးအောင်ဇေယျကိုယ်တိုင် အလုံးအရင်းစုပြီး စစ်ကိုင်းကို ရောက်လာပြီ။ သူ့သားတော် ကြီးက မြောက်ဘက်ကုန်းကြောင်းမှာအသင့်။ သားတော်ငယ်ကလည်း တောင်ဘက်ကုန်းကြောင်း မှာအသင့်၊ သေနတ်ဝန်ဆိုတဲ့သူကလည်း လှေခုနစ်ရာ၊ ဗိုလ်ပါလက်နက်အပြည့်နဲ့ ရေကြောင်းမှာ အသင့်။ ငါတို့ကို စစ်မျက်နှာလေးဘက်ပိတ်ပြီး ကြည်း၊ ရေ စစ်ဖွင့်မယ့်သဘောရှိတယ်။ အခု မိုးလည်းစွေ၊ ရေလည်းကြီး၊ နံစီးရွံ့နွံလည်းထူထပ်တယ်။ လေပြင်းလည်း အဆက်မပြတ်ကျနေ တယ်။ ရာသီဥတုအရလည်း အခင်းမသာဘူး။ သီတင်းကျွတ်ကျမှ တပ်ပြန်စုပြီး နတ်တော်၊ ပြာသို မှ လုပ်ကြံမယ်။ ဘယ်လို သဘောရကြသလဲ”

ဥပရာဇာ၏ အမေးကို တပ်မင်းများ၊ ဗိုလ်ချုပ်များ အသီးသီးဖြေဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ ဒေါစွယ်စယက်၊ ဒေါထောအိုင်၊ သမိန်သံလိုက်၊ ဗညားငကျန်၊ ဗညားငအိုင်။

ဒလဗန်းမူ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် မလှုပ်မရှား စကားမဆိုရှိလေသည်။ ဒလဗန်းကို ဥပရာဇာ မြင်သွားသည်။

“ဒလဗန်း ... ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဥပရာဇာက လှမ်းမေးသည်။

ဒလဗန်း မတုန်မလှုပ်။ ဥပရာဇာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေလိုက်သည်။

သို့သော် ရင်ထဲတွင် ကား ပြင်းထန်သောစကားလုံးများသည် စိန်ပြောင်းလို
တဝန်းဝန်းပေါက်ကွဲနေသည်။

“ခင်ဗျားတို့သေနင်္ဂကို အစအဆုံး ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ
သူရဲကောင်းပီပီ ပွဲမဝင် ဘူး။ အမှားတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ စစ်ရဲ့
ရာဇဝတ်သားတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ အင်းဝ ကိုစွန့်ပြီး စုန်ပြေးစဉ်ကလည်း
မြို့ရွာတစ်လျှောက်က လူတွေကို သူခိုးဓားပြတွေလို နှိပ်စက်ညှဉ်း ပန်းခဲ့တယ်။
သွေးခြား တိုင်းတစ်ပါးသား ဖရန်စစ်နဲ့ ကုလားဖြူတွေဆီက လက်နက်ယူခဲ့တယ်။
ဒီတိုင်းတစ်ပါးသားတွေကို တကယ့်မဟာမိတ်လို သဘောထားဆက်ဆံကြတယ်။
ဦးအောင်ဇေယျ ရဲ့လက်အောက်က သူ့သားတော်တွေ၊ အာကာရွှေတောင်၊
မင်းလှမင်းခေါင်၊ မင်းခေါင်နော်ရထာ၊ သေနတ်ဝန်၊ ပုခန်းငယ်သူကြီးတို့လို
ခေါင်းဆောင်တွေဟာ အစစအရာရာ စိတ်ဝမ်းတူညီကြတယ်။
ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေမှာ အစည်းအလုံး လျော့ရဲနေကြတယ်။ ဥပရာဇာ၊ ခင်ဗျား
ဘယ်လောယ် ပဲ သေနင်္ဂအသစ်တွေချချ အဲဒီ သေနင်္ဂတွေဟာ အရှုံးဆီကိုပဲ
ဦးတည်နေမှာပဲ”

ထုံးစံအတိုင်းပင် စစ်ရေးစီမံဆွေးနွေးပွဲသည် တိကျသော ဗျူဟာတစ်ရပ်
အဖြေကိုမရရှိဘဲ၊ မရေမရာနှင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးအဖေကား ...

“စစ်ဆုတ်ရင်းဖြင့်ပင် ပေါ်လာသော စစ်မျက်နှာကိုခံမည်။
အလျဉ်းသင့်သလို မြို့ကြီးများသို့ ချီ၍ လုပ်ကြံမည်”

ဒလဗန်း မတုန်မလှုပ်။

နောက်ဆုံး သွေးတစ်စက်အထိ တိုက်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မီးဖိုမှ မီးတောက်များ၏ အညွန့်အလျှံတို့ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဥပရာဇာ၏ သဝဏ်လည်း ပြာဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

မီးဖိုက ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကို ပြနေသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ခြင်းသည် ထပ်ကာထပ်ကာ
မှားခဲ့သောအမှား တို့အပေါ်တွင် အခေါင်အချုပ်ဖြစ်သွားသော
အမှားတော်ပုံကြီးဖြစ်ကြောင်း ဒလဗန်းနားလည်လိုက် သည်။ ကမ္မည်းရာဇဝင်
ရိုင်းပျခဲ့ပြီ။ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ အကွက်မျက်ခံရခြင်းသည်ဦးအောင်ဇေယျ
နှင့်တကွ သူ့သူရဲကောင်းများ၏ စစ်သွေးကို အပြင်းထန်ဆုံး
ဆူပွက်စေမည့်အကြောင်းတရားဖြစ် သည်ကို ဒလဗန်းသဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

သူတို့ လက်ကုန်ဖွင့်တော့မည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဗညားဒလ၊ စောပြ၊ သမိန်သံလိုက်၊ ဒေါစွယ်စယက်၊
ဗညားငကျန်၊ ဗညားငအင်၊ ဗညားရက္ခိ၊ ဗညားသမိန်လွတ်၊ ဗညားအဂ္ဂနှင့်
ဒလဗန်း။

အထပ်ထပ်အညပ်ညပ် ဝိုင်းဝန်းဆိုပိတ်ကာ ဖရန်စစ်နှင့်
ကုလားဖြူတို့ထံမှ ရသော ဆယ်ပိဿာ၊ ဆယ့်ငါးပိဿာစိန်ပြောင်းများကို
အဓိကပြု၍ လုပ်ကြံသည့်ကြားမှပင် “ပြည်” တိုက်ပွဲ ၌ မရှုအလှ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရချေသည်။
လက်နက်အား အမြောက်အမြားသာနေပါလျက် မမျှော်လင့်သော
ရန်သူစစ်ပရိယာယ်အောက်တွင် ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ရသည်။

ဦးအောင်ဇေယျ၏ မုဆိုးဖိုတပ်သားတို့သည် ကြီးစွားသော
ကောက်ရိုးခြင်းကြီးများကို အကာအကွယ်ပြုကာ တအိအိတက်ကြသည်။
မီးရှူးများဖြင့် ယမ်းနှင့်ငရုတ်ကို မီးရှို့အဆိပ်မှိုင်း တိုက်သည်။ ရှေ့တပ်နောက်တပ်
နှစ်ဘက်ညှပ်တိုက်သည်။ တောင်ပံ ဝဲဖြန့်၍ ပိတ်ဆို့သည်။

ပြည်ကို ဦးအောင်ဇေယျ ရသွားသည်။

ကနောင်၊ ရေဇင်း၊ ဟင်္သာတ၊ မြောင်းမြ၊ ပုသိမ်၊ ဓနုဖြူ၊ သာယာဝတီ၊
ဥက္ကံ၊ သုံးဆယ်၊ ဘောလယ်၊ လွန်ဆေး။

ဦးအောင်ဇေယျထံသို့ ဝင်လာသော သစ္စာတော်ခံများကား

တသဲသဲမစဲသည့်အပြင် ဦးအောင်ဇေယျသည် ဟိုင်းကြီးကျွန်းမှ ကုလားဖြူတို့ကိုလည်း သံခင်းတမန်ခင်းဖြင့် တန်းတူညီမျှစွာ သို့မဟုတ် ပြည့်ရှင်မင်း၏ ဘုန်းအာဏာကို အသုံးပြုကာဆက်ဆံသည်။ ဖရန်စစ်ကိုမူ ဦးအောင်ဇေယျက ဖိနှိပ်ဆက်ဆံသည်။

တစ်ဘက်တွင်လည်း ဆန့်ကျင်ခြားနားတော့သည်။

ဟံသာဝတီ ဘုန်းအာဏာစက်အောက်တွင်ကား

အစိတ်စိတ်ကွဲပြားလာသည်။ အရှုံးပွဲချည်း ဆက်ခဲ့ရသောကြောင့် တပ်များ စိတ်ဓာတ်ပြိုပျက်လာသည်။ ဦးအောင်ဇေယျက ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ဆက်ဆံသော ကုလားဖြူတို့ကို မိမိတို့က “လက်နက်ပေးသူ” အဖြစ် လိုက်လျောညီထွေပြုနေရသည်။ ဦးအောင်ဇေယျ အသားစီးယူထားသော ဖရန်စစ်တို့ကို မိမိတို့က ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အသိ အမှတ်ပြုနေရသည်။

နယုန်လတွင် စစ်သည်သုံးသောင်းတပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ပြုလျက် “ဘောင်းနင်းမလစ်”သို့ ချီခဲ့ သေးသည်။ ဦးရီးတော် ဒေါထောအိုင်၊ ညီပုတ္တကျော်၊ ဗိုလ်မှူးဒေါထောထိပ်တို့နှင့်အတူ စစ်အင်္ဂါဖြန့်၍ တက်သည်။ ဟိုင်းကြီးကျွန်း ကုလားဖြူတို့ထံမှ စိန်ပြောင်းနှင့် အဝေးသို့သွားသော သေနတ်များ ရသည်။

အဦးပိုင်းတိုက်ပွဲများတွင် လက်နက်များဖြင့် ပွဲရခဲ့သည်။

သို့သော် ဒေါထောအိုင်ချောင်းကို ဖြတ်အကူးတွင်

ဦးရီးတော်ဒေါထောအိုင် ကျည်သင့်၍ ကျဆုံးလေသည်။

ဦးရီးတော်အဖြစ်ထက် လက်ရုံးအားထားရသော၊

စစ်သည်ကောင်းကြီးအဖြစ် အားကိုး ခင်မင်ရသော ဒေါထောအိုင် ကျဆုံးခြင်းအတွက် ဒလဗန်းရင်မှာ ကြေကွဲရသည်။

ဒေါထောအိုင် ကျဆုံးခန်းသည် နိဂုံးကမ္မတ်၏ အဦးနိဒါန်းဖြစ်ကြောင်း ဒလဗန်း နားလည် လိုက်သည်။

ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဦးအောင်ဇေယျ၏ ညာလက်ရုံး

ဗိုလ်ချုပ်မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ လှံချက် ကို လွတ်အောင်တိမ်းခဲ့ရသည်။

တပ်ကျိုးပေါက်သည်။ ငါးတပ်စလုံးကို မထိန်းနိုင်တော့။ သန်လျင် ကင်းဝမှ ဒေါစွယ်စယက်သည် တပ်ဆုတ်ပြေးရလေသည်။

အရှုံးသည် ထပ်ဆင့်ထပ်ဆင့်၊ စီရရီ မရပ်မနား။

ဒလဗန်းနှင့် ဒေါစွယ်စယက်တို့သည် လက်နက်ကိုစွဲနေသော်လည်း သတိနှင့်မူ ကင်းကွာနေတော့သည်။ ရန်သူသည် လက်ရုံး၊ နှလုံးကျော်ကြားလှသော သေနတ်ဝန်ဦးကောင်း၏ အသက် နှင့်လဲ၍ သန်လျင်ပွဲကို အနိုင်ယူလိုက်သည်။

ဥပရာဇာသည် သွေးဆုတ်နေသောမျက်နှာထက်က တည်ငြိမ်သောမျက်လုံးများဖြင့် တပ် မင်းတို့ကိုကြည့်ကာ -

“ကိုင်း၊ အခု တပ်အားလုံး ဟံသာဝတီမှာ ဆုံကြပြီ။ ရန်သူဟာ ကြည်း၊ ရေ အင်အားသုံးပြီး လာကြတော့မယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”ဟု မေးလေသည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ရှည်လျားသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းအဆုံးတွင် ဒလဗန်း၏ အသံတစ်သံ ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဓားချင်ယှဉ်ပြီး အသက်စွန့်ကြရုံပဲ”

ဒလဗန်း၏ အသံ ကျယ်လွန်းလှသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဘယ်တပ်မှ မထွက်ရဲရင်နေကြ၊ ကျုပ်ဆင်တပ် ထွက်မယ်”

ဥပရာဇာ၏ မျက်နှာ ဝင်းသွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဖျော့တော့သွားပြန်ကာ -

“နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဒလဗန်း”ဟု တစ်ကိုယ်တည်း

ပြောသလို ရေရွတ် လိုက်လေသည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း အကြီးမားဆုံးပွဲပေါ့”

ဒလဗန်း ရူးသွပ်သွားပြီဟုလည်းကောင်း၊ စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားသော သူ့ဦးရီးတော် ဒေါထောအိုင်၏ ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေပြီဟုလည်းကောင်း အားလုံးက မှတ်ချက်ချကြသည်။

ဒေါစွယ်စယက်က ဒလဗန်းအနီးသို့ကပ်ပြီး တီးတိုးပြောသည်။

“အညံ့ခံပြီး သစ္စာခံကြဖို့ သူတို့တိုင်ပင်နေကြတာ”

“ထို့”

စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ ပြုမူလိုက်သော အပြုအမူကို ဥပရာဇာနှင့်တကွ အားလုံးကြားသွားကြ သည်။

“မင်း ဘာလုပ်လိုက်သလဲ ဒလဗန်း”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဥပရာဇာရဲ့ရှေ့မှောက်ဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

“သွေးဖြူတဲ့ခေါင်းဆောင်လို့ပဲ ကျုပ် နားလည်တယ်”

“မင်း ထွက်သွားစမ်း”

“မသွားနိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ် စစ်တိုက်ရဦးမယ်”

“အမောင် ၊ အမောင်”

“အချစ်ဆုံးရဲ့ ဖခင်ဟာ ကျုပ် အထင်သေးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမဆုံးပါဘူး မြပန်းခက်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကျုပ် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ နားလည်လိုက်ပါ”

တဝေါဝေါအသံကများကို ကျောခိုင်းကာ ဒလဗန်း ညီလာခံခန်းမမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

လောကတွင် တစ်ယောက်တည်းသာရှိတော့သည်ဟူသော ခံစားမှု။

“ကော့ဂွန်း”ဟု အမည်ရသည်။

မုတ္တမ၏ အရှေ့ယွန်းယွန်းတွင် ရှိသည်။

သည်နေရာသည် ကမ္ဘာလောကတွင် ဒလဗန်းအတွက် တစ်ခုတည်းသော ရပ်တည်ခိုနား ရာဒေသ။

အရာရာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသော ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်။
ဒလဗန်းသည် တပ်ဦး ကမ်းပါးမျှော်စင်ထက်မှာနေ၍ မိုင်းညိုပြာရီ
စစ်တောင်းမြစ်ရေပြင်နှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ကြည့်နေ သည်။

နှလုံးမှာ ဒဏ်ရာအထပ်ထပ်ရခဲ့ပြီ။

ပထမဆုံးဒဏ်ရာကား ဦးရီးတော်ဒေါ်ထောအိုင် ကျဆုံးခြင်း။

ဒုတိယဒဏ်ရာမှာ အချစ်ဆုံးသွေးသောက် ဒေါစွယ်စယက်
ရန်သူဘက်သို့ ခိုဝင်သွားခြင်း။

တတိယဒဏ်ရာမှာ -

ဒလဗန်း မျက်စိအစုံမှိတ်လိုက်သည်။

မြပန်းခက်၏ ရုပ်ပုံပေါ်လာသည်။ လှပသောမျက်နှာနှင့်အတူ
မကြာခင်ကမှ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အဖြစ်သနစ်များ။

ရန်သူ “ရေနန်းစကြာ” သဘောကြီးကို မီးတင်ရှို့နိုင်ခဲ့သည်။
ဦးအောင်ဇေယျ၏ “စေတု ဝတီ”မြို့သစ်ကို ထိုးစစ်ဆင်ကာ အောင်ပွဲရခဲ့သည်။
အောင်ပွဲအရှိန်ဖြင့် ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ သည်။

မြို့တွင်းမှာ မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် သဲသဲလှုပ်နေသည်။ စစ်ကာလနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ တောက်ပြောင်ခမ်းနားသော အဆောင်အယောင်များကို တွေ့နေရသည်။ မိမိကို ကြိုဆိုခြင်းမဟုတ် နိုင်သည်ကိုတော့ ဒလဗန်းသိသည်။ ဥပရာဇာနှင့် အကြီးအကျယ် ကွဲလွဲခဲ့ပြီ။

တိုက်ပွဲပြန်၊ မြို့အဝင် ဆင်တပ်၏ ရှေ့ဆုံးမှ ဒလဗန်း၏ ဆင်သည် အရှေ့ကျုံးတံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မြို့တွင်းသို့ မဝင်သာ။ မြို့တွင်းမှထွက်လာသော တံခွန်ကိုင် မြင်းတပ်၊ ခြေလျင် တပ်၊ ဆင်တပ်တို့ကို မဖောက်သာ။ ထွက်လာမစဲ တသဲသဲ။

ဒလဗန်း ဆင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ပွဲရ တိုက်ပွဲပြန် ဒလဗန်းကို မည်သူကမှ အရေးတယူမရှိ။ ဒလဗန်း မြို့ရိုးမုဒ်အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟင် ၊ ဒလဗန်း ”

ဗညားငကျန်သည် ဒလဗန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ရှောင်ထွက် သွားမည်ပြုသည်။ ဒလဗန်းက လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။ စစ်အင်္ဂါအစုံအလင်ပါလား။”

“ ”

“ပြောစမ်းပါ ငကျန်ရ ဒါ ဘာအခမ်းအနားလဲ”

“မြပန်းခက်ကို ဥပရာဇာအမိန့်နဲ့ ဦးအောင်ဇေယျဆီပို့ပြီး ကညာဆက်”

“ဘာ”

ဗညားငကျန်ကို တွန်းထိုးကာ မြို့ရိုးတွင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ထွက်လာသောရဲမက်များကို အတိုးတိုးအဝှေ့ဝှေ့၊ အားလုံး လဲပြိုရစ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ကျသွားခဲ့ပေပြီ။

မြပန်းခက်ကို တင်ဆောင်သွားသောရထားသည် ဒလဗန်း
မြို့ပြင်လမ်းမသို့ မရောက်မီက တည်းက တစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ချစ်သူသည်
စစ်ရှုံးအညံ့ခံ ပဏ္ဏာမွန်အဖြစ် ရန်သူ့ ခေါင်းဆောင်ထံသို့ ပါသွားခဲ့ပြီ။

ဒလဗန်း မြို့ပြင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ၊ အသိထဲမှာ ဘာမှာမရှိတော့ဟု ခံစားရသည်။
ဗလာဟင်းလင်းဝေဒနာသည် အနီရောင်၊ အနီရောင်လွင်ပြင်ပြန့်။

ဆင်ပေါ်ပြန်တက်သည်။

ကညာဆက်အခမ်းအနား၏ တံပိုးသံ၊ ခရသင်းသံ၊ မောင်းသံ၊ မြင်းဟီသံ၊
ပတ်သာသံ၊ စည်သံ၊ တံမြွှာသံ၊ လူသံ၊ ဆင်သံ အားလုံးကို
ဖောက်ထွင်းကျော်လွန်သွားသည့် အသံနက်ကြီး တစ်ခု ဆင်ဦးကင်းဆီမှ
ပေါ်လာသည်။

“ဟံသာဝတီကို ငါသိမ်းလိုက်ပြီ။ ဥပရာဇာကို ငါနန်းချလိုက်ပြီ။
တိုက်ဆင်အားလုံး မြပန်းခက်ရဲ့ ရထားဆီ အခုလိုက်ခဲ့ကြ”

သမုဒ္ဒရာသို့ ယုန်ငယ်ခြေသို့ ထောက်ဆင်းသည့် ပမာသာ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ အမောင် ။ စစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးရေးအတွက် မြပန်းခက်
ဦးအောင်ဇေယျဆီ သွားပါတော့မယ်။ ခမည်းတော်ရဲ့ အစီအမံကို မြပန်း
လိုက်နာပြီးပါပြီ”

ရထားထက်မှ မြပန်း၏ နောက်ဆုံးစကား။

ရှိသမျှအင်အားကို ဆောင်ကြဉ်းကာ မုတ္တမဘက် ထွက်ခဲ့တော့သည်။
“ကော့ဂွန်း”တွင် တပ်စွဲလိုက်သည်။

“ဦးအောင်ဇေယျ၊ သင့်ကို ကျုပ် အဘက်ဘက်မှ အရှုံးပေးလိုက်ရပြီ။

စစ်ပွဲ၊ ချစ်သူ နှင့် လက်ရုံးနှလုံး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အသက်ကို ဘယ်တော့မှ ရလိမ့်မယ်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လေးစားအပ် တဲ့ ရန်သူခေါင်းဆောင်အဖြစ်
ကျုပ်ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဒလဗန်းရင်ထဲမှာ အဆက်မပြတ် မြည်ဟည်းနေသော အသံဖြစ်သည်။

သုံးနှစ်ကျော် ကြာခဲ့သည်။

ဦးအောင်ဇေယျလည်း အယုဒ္ဓယစစ်မျက်နှာမှအပြန်တွင်
ကံတော်ကုန်ခဲ့သည်။ နောင်တော် ကြီးမင်း ကုန်းဘောင်ထီးနန်းကိုဆက်ခံသည်။

ကျော့ဂွန်းတပ်ရှိ ဒလဗန်းထံသို့ သဝဏ်လွှာရောက်လာသည်။

ခတ်နှိပ်ထားသော တံဆိပ်တော်၊ သဝဏ်ဆက်အဖွဲ့ကို ကြည့်ကတည်းက
ဘုရင့်သဝဏ် ဖြစ်ကြောင်း ဒလဗန်း သိလိုက်သည်။

သဝဏ်ဆက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အမတ်သည် ဒလဗန်းရှေ့သို့
မဝံ့မရဲဝင်လာလေသည်။

“နောင်တော်ကြီးမင်းဘုရားထံမှ သဝဏ်လွှာရောက်ပါတယ်
တပ်မင်းကြီး”

“အင်း”

အမတ်က သဝဏ်လိပ်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။

“ဖတ်ပါ”

စစ်တောင်းမြစ်နှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကိုကြည့်ရင်း
ဒလဗန်းနားထောင်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသော
နောင်တော်ဘုရားကြီးထံမှ စစ်သူကြီးဒလဗန်းထံသို့ လေးမြတ်စွာ

သဝဏ်လွှာရောက်သည်မှာ -

ယခုအခါ အင်းဝ၊ ဟံသာဝတီစစ်ကြီးလည်း ပြီးခဲ့ပြီ။

ခမည်းတော်ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား သုတ်သင်ပြုစုခဲ့ပေသော နိုင်ငံတော်ကို
ကျွန်ုပ်နောင်တော်ကြီးဘုရားသည် လက်ရုံးနှလုံးဖြင့်
ဆက်လက်ခုတ်ထွင်ပျိုးထောင်နေသည်။

ခမည်းတော်ဘုရား၏ သားတော်ရင်းဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ
ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူမိတ်ဆွေ ထားဘိ။ သူရဲကောင်းစင်စစ်ပြီးသော
ယောက်ျားကောင်းတို့ကို လွန်စွာမြတ်နိုးတော်မူသည်။ အသင်သည် အကြင်မျှသော
ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်တို့အား ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အသင့်အတင်း
အင်းဝ၌ မွေးခဲ့ချေသည်။

ရန်သူဆိုသော်ငြား ယခုအခါ အသင့်ကို ပြည့်ရှင်မင်းကောင်းပီသစွာ
ကျွန်ုပ်ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဆင် ၊ မြင်း ၊ လက်နက်ဗိုလ်ပါ နှင့်တကွ
ကျွန်ုပ်ထံဝင်မည်ဆိုလျှင် အသက်စည်းစိမ်းကိုလွှတ်၍ ကြီးစွာသော
အဆောင်အယောင်ဖြင့် အမှုတော်ကိုထမ်းရွက်စေမည်။ ကျွန်ုပ်သည်

တော်ပြီ ၊ ဆက်မဖတ်နဲ့”

ဒလဗန်း၏ ခက်ထန်သောအသံအောက်မှာ အမတ်၏ စာဖတ်သံ
ပျောက်သွားသည်။

“ပြန်ပြောလိုက် ။ အလုံးအရင်းနဲ့ ကော့ဂွန်းကို ချီတက်ခဲ့လို့”

“နောက် ... နောက်ထပ် သဝဏ်တစ်ခုရှိပါသေးတယ် တပ်မင်းကြီး”

“ဘာသဝဏ်လဲ ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“မိဖုရား မြပန်းခက်ဆီကပါ”

“ဘာ”

အမတ်၏ လက်ထဲမှ သဝဏ်ကို ဒလဗန်းလှမ်းယူလိုက်သည်။ ဒေါသ၏
မုန်တိုင်းသည် အချစ် ၏ လေပြည်ဖြင့် အဆုံးသတ်လေသည်။

သဝဏ်ကိုင်ထားသော လက်တွေတုန်နေသည်။

အမောင်

မြပန်း ရိုသေလေးမြတ်စွာ သဝဏ်စေပါသည်။

သူ့လူ ၊ ငါ့လူ ၊ သူနန်း ၊ ငါနန်း ၊ သူ့အာဏာ ငါ့အာဏာအစွဲများ
မထားစေလိုတော့ ပါ။ မြပန်းတို့ မကျူးလွန်ရဘဲ ကျရောက်ခဲ့သော အမှားများကို
မြပန်းတို့ ဆေးကြောသုတ်သင်ရပါ လိမ့်မည်။

မြပန်း စစ်ရေးနှင့်ပြည်အရေးကို မန့်စပ်ပါ။

သို့သော် အချစ်ကို ဆိုပါမည်။

ဟိုင်းကြီးကျွန်းမှ ကုလားဖြူအရေးသည်
အကြီးကျယ်ဆုံးအရေးဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။

မင်းတရားနတ်ရွာမစံမီကပင် ဤအရေးကို
နောင်အစဉ်အဆက်သားတော်တို့ နှလုံးမူရမည့် အကြောင်း မိန့်ကြားသွားခဲ့သည်။

အမောင် ရတနာသိင်္ခံ၌ ရှိသင့်သည်ဟု မြပန်းလည်း နားလည်ပါသည်။

အမောင် ပြန်လာခဲ့ပါ။

မြပန်းခက်

“သူ ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

အမတ်၏ အသွင် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

“သူ ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

အမတ်၏ အသံ တုန်ယင်မှေးမှိန်စွာ ထွက်လာလေသည်။

“မင်းတရားကြီး ကံတော်ကုန်အပြီး၊ ရက်သတ္တပတ်အတွင်းမှာပဲ မိဖုရားမြပန်းချက် နာမကျန်းဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ် တပ်မင်း။ ဒီသဝဏ်လွှာ သူ မကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံး အချိန်မှာ ...”

ထင်မြင်သောအာရုံကို ပျောက်ကွယ်သွားစေရန် မျက်စိအစုံကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပါးပြင်နှစ် ဘက်၌ ပူနွေးသွားသည်။ ပထမဆုံးနှင့်နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျဖူးသောမျက်ရည်များပင်ဖြစ်ချေမည်။

လေးစားအပ်သော ရန်သူခေါင်းဆောင် ဦးအောင်ဇေယျနှင့် အချစ်မြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သော ရိုးသားသည့် ချစ်သူမြပန်းခက်တို့၏ ဝိညာဉ်များအတွက်၊ ထို့နောက် မှားခဲ့မိသော အမှားတို့၏ အရှုံးရလဒ်အတွက် ။ ထို့နောက် အဓိကအကျဆုံးနှင့် အကြီးကျယ်ဆုံး အရေးတော်တစ်ခုအတွက် ...

ဒလဗန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခါတိုင်းလိုပင် တင်းမာသောအမိန့်သံ ပေါ်လာသည်။

“တပ်အားလုံး အသင့်ပြင်၊ ရတနာသိင်္ခကို လိုက်သွားကြမယ်”

*